

NÁMA HATTA

zima 2022 ❄️ časopis hnutí Haré Krišna

Zabíjení krav

Máme všichni hříšné touhy?

Pět dnů, které otrásl Sovětským svazem

FOOD FOR ALL LONDON

Obsah

SERIÁL

- 4 „What is the Difficulty?“
- Šruta Kírti dás

PŘEDNÁŠKA

- 8 Zabíjení krav je nejhříšnější
činnost
- Šríla Prabhupáda

PŘEDNÁŠKA

- 11 Lev Čaitanja
- Gour Góvinda Svámí

PŘEDNÁŠKA

- 12 Máme všichni materiální
touhy?
- Mahátma dás

VZDĚLÁVÁNÍ

- 16 Mimoškolní aktivity: Kázání
je základ - 27
- Arúddhá déví dásí

SANKÍRTAN

- 20 Vánoční maraton 2021
- Sankírtan dás

SANKÍRTAN

- 24 Sádhakové oceňují písmo
- Vaišéšika dás

HISTORIE

- 26 Pět dní, které otrásl SSSR
- Džajgurudév dás

VHLED

- 29 Uctívání vaišnavů
- Kadamba Kánana Svámí

VÁNOČNÍ ÚVAHA

- 30 Miluji Vánoce
- Rádhiká Sundarí déví dásí

ESEJ

- 32 Není manželství špatné
pro duchovní život?
- Čaitanja Čandra dás

VZPOMÍNKA

- 34 Jak jsem přišel do vědomí
Krišny?
- Jádavéndra dás &
Džagannátha Prijá dd

KULTURA

- 37 Ráma Avatár
- Jádavéndra dás

REPORTÁŽ

- 38 Food for All
- Lóka Sáranga dás

RECEPT

- 40 Kimbap
- bhaktin Páliní Klimkina

Zakladatel-áčárja Šrí Šrímad A. Č.
Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda
Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny

Vydavatel

CENTRUM PRO VÉDSKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindashop.cz
www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángi déví dásí
736 245 446, jalangi@email.cz

SAZBA: Madhu Pandit dás

KOREKTURY: Hémalatá Thákuráni déví dásí

PŘEDPLATNĚ: Íšání déví dásí
774 919 977, namahatta@seznam.cz

SPOLUPRACOVALI:

ÁLÁLANÁTHA DÁS, BHAKTIVAIBHAVA SVÁMÍ,
BHAKTIN DORIS DRIENOVÁ, DŽAJ KÉŠAVA DÁS,
DŽAJÁNANDA DÁS, BHAKTA JAN MAREŠ, KASTURÍ
MANDŽARÍ DÉVÍ DÁSÍ, MADHAVALÍ DÉVÍ DÁSÍ,
NANDA KUMÁR DÁS, NARÁKRITI DÁS, BHAKTA
OLDŘICH JANOTA, PRÁNANÁTHA HARI DÁS, PRÉMA
VILÁS DÁS, PUNJA PÁLAKA DÁS, RÁDHÁ RÁSÍKA
DÉVÍ DÁSÍ, RÁSABIHÁRÍ DÉVÍ DÁSÍ, SUĐŽANI DÉVÍ
DÁSÍ, ŠJÁMASUNDARÍ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTIN VARUNI

V časopise jsou použity obrazové
podklady z BBT
Čtvrtletník Nāma Hata, 26. ročník, č. 1
Vydáno v zimě 2022
Registrační číslo MK ČR E 16036

Príspevky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu vydavatele
nebo na účet časopisu:
2401331184 / 2010

Kde nás najdete

Centrum pro vědecká studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009
www.harekrsna-luzce.cz

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01
tel. 603 700 512
www.krisnuvdvur.cz

**Hare Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00
tel. 603 205 991
facebook.com/harinama.mandir

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Durdřákova 34, Brno sever, 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474
www.bhavan.cz

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutořín 7, Kostelec na Haně,
798 41
tel. 731 154 233

Kazatelské centrum Hari-dhám,
tel. 603 958 447
www.haridham.cz

Farma Nava Gókula,
Skavsko 518, Morkovice-Slřižany
tel. 605 732 154
www.gokula.cz

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 605 700 872
www.govindarestaurace.cz

Góvinda, Na hrřiži 5, Praha 8
tel. 284 823 805
www.govinda-vegclub.cz

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365
www.balarama.cz

Góvinda, Husova 464, Benešov
tel: 731 761 831
www.govindabene.cz

Haré Krišna,

Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré, Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Hnutí, které Šrila Prabhupáda založil, se říká Haré Krišna a někdy i oddané nazývají tihleti Haré Krišna. Chodí se do Haré Krišna restaurací nebo do Haré Krišna chrámů a na ulicích stojí Haré Krišna mniři a rozdávají Haré Krišna knižky nebo Haré Krišna dobroty. Haré Krišna, kam se podíváš.

Všeprístupující transcendentální vibrace, která očisřuje vedomí a pomáhá vystoupat nad ři kvality hmotné přírody – dobro, vášeň a nevedomost. Vedle všech společenských, materiálních, ekonomických, zdravotních i mentálních výhod, které praktikování bhakti jógy neboli jógy lásky pomoci zpívání Haré Krišna mahá mantry přináři, je tady ještě duchovní rozměr tohoto zpívání. Je alfou i omegou života oddaného, vše tím v jeho životě začíná i končí, je to jeho cesta i cíl. Díky pozornému zpívání mahá mantry bez přestupků se může postupně dostat na úroveň čisté lásky k Bohu a pak se k Němu zase vrátit domů. Teoreticky tohle už jistě většina z nás ví. To se nazývá gjána. Ale co realizace tohoto poznání neboli vigjána? Jak s tou jsme na tom doopravdy?

Trošku to připomíná studium Bhagavad gíty. Když ji člověk čte poprvé, nachází tam spoustu úžasného poznání. Jenže při dalším a dalším čtení tam objevuje skutečné drahokamy, které předtím vůbec neviděl. A rozhodně ne proto, že by tam nebyly. To jen úroveň jeho vedomí mu je zatím neumožňova-

la vidět či chápat. A objevuje je teprve tehdy, když je připravený.

Podobně po příchodu do kontaktu s vedomím Krišny může nejdříve vnímat skvělé jídlo a úžasný zpěv manter a bhadžanů, společnost čistých oddaných s pékným chováním a dobrým charakterem, v Prabhupádových knihách hloubku jeho poznání a schopnost logicky vysvětlovat i ty nejsložitější otázky lidské existence, nebo dokonce zažívat chvilkové záblesky transcendentálních emocí a porozumění skutečné reality. A potom také začne konečně chápat, že z toho všeho – samozřejmě ve společnosti oddaných a pod vedením duchovního učitele – nakonec stejně úplně nejvíc záleží na zpívání Haré Krišna. To, co už slyšel tolikrát na přednáškách nebo četl v Prabhupádových knižkách, se mu začíná víc a víc vyjevovat v souladu s úrovní vedomí, která mu to umožňuje. Jako by pomalinku vycházelo slunce a jeho první paprsky začaly zřetelně osvětlovat ten jednoduchý a prostý proces: „Zpívej Haré Krišna a buď šťastný!“ Máte to také tak?

Vaše služebnice

Džalángi dévi dáři

Zveme vás!

na **středeční program**
v Góvindě,
Soukenická 27, Praha 1
od 18 hodin

na **nedělní hostinu**
v chrámu Lužce,
Lužce 48, Karlštejn
od 14 hodin

a do dalších chrámů, středisek a restaurací
hnutí Haré Krišna po celé České republice

Jak je to možné? Není nikdo, kdo by to dělal?

14. června 1975, ISKCON Honolulu, Havaj

Pozemky v Novém Navadvípu vypadaly obvykle velmi pěkně, ale když jednou Śrīla Prabhupáda přijel, byly zanedbané.

„Proč se o tu zahradu nikdo nestará?“ zeptal se Śrīla Prabhupáda při obchůzce chrámu.

„Śrīlo Prabhupádo,“ odpověděl prezident chrámu, „není nikdo, kdo by to dělal.“

V té chvíli doprovázelo Prabhupádu na procházce asi dvacet oddaných.

„Jak je to možné?“ otázal se Śrīla Prabhupáda a rozhlédl se kolem po svých žácích. „Není nikdo, kdo by to dělal?“

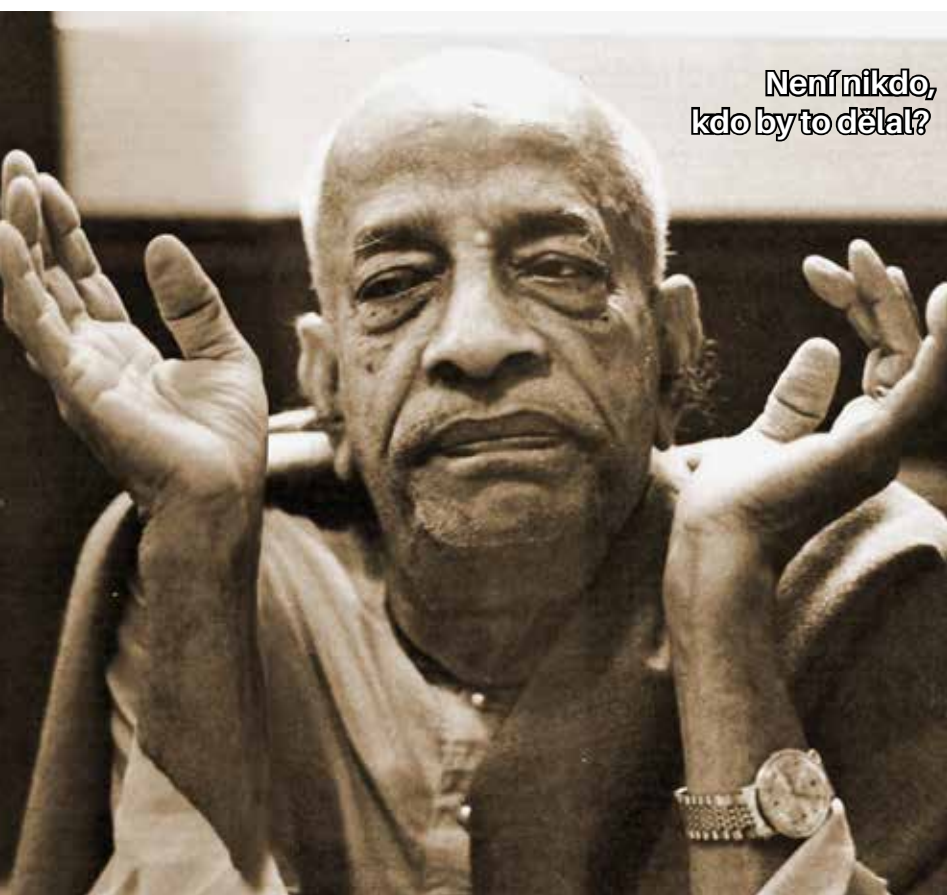
Tento scénář se opakoval při různých příležitostech, kdy Śrīla Prabhupáda zjistil, že se něco nedělalo. Přál si, aby každý dělal jakoukoliv činnost, bez ohledu na to, jak podřadná se mohla zdát. Jednou pokáral představitele GBC za špinavé nádoby v kuchyni Božstev. Řekl mu, že když je to zapotřebí, měl by ho umýt sám.

Aby člověk pokročil v oddané službě, musí se starat, aby duchovní učitel byl spokojený. Takovým jednáním získá Krišnovu milost. Jsme dása dása anudása.

Džaja Śrīla Prabhupáda!

Podívej, co ta mašina provedla

16. června 1975, Honolulu, Havaj

Není nikdo,
kdo by to dělal?

Jednoho rána Śrīla Prabhupáda udělal něco zcela nezvyklého. Zazvonil okolo půl druhé ráno. Obvykle dbal na to, aby mě při spaní nerušil. Na místech, jako byl třeba chrám Krišny Balaráma, chodil do koupelny přes příbytek služebníků. Pokaždé jsem se probouzel šoupaním jeho nohou, když míjel moji hlavu. Instinktivně jsem pak skládal svoji poklonu. Někdy ho to znepokojovalo a říkal: „Ne, ne, odpočívej dál.“

Toho rána, kdy mě zavola v půl druhé ráno, jsem rozespálý vstoupil do jeho pokoje a složil poklonu. Když jsem zvedl hlavu, spatřil jsem na Prabhupádově tváři okouzující, dětsky nevinny úsměv. A kromě toho velikou

hromadu magnetofonového pásku na jeho pracovním stole.

Prabhupáda v noci překládal a z nějakého důvodu cívkový magnetofon začal stávkovat. Netuším, jak se to mohlo stát, ale magnetofonová páska byla prostě všude. Nic nevysvětloval, pouze s dojemným úsměvem řekl: „Podívej, co ta mašina provedla. Můžeš to spravit?“

Následující půlhodinu jsem ručně navíjel pásku na cívku a pak ji nasadil zpátky do diktafonu Uher. Po dokončení toho transcendentálně duchamorného úkolu mi Prabhupáda laskavě pravil: „Dobrá, běž si zase lehnout.“

Z jeho potutelného úsměvu jsem vytušil, že k velikosti hromady magnetofonového pásku přispěl, když se jí pokoušel rozmotat sám, aby mě nebudil. Nemohu říci „aby mě nevyrušoval ze spánku“, protože žádná příležitost vykonat pro Šrílu Prabhupádu službu nebyla vyrušením, nýbrž požehnáním.

Šrílo Prabhupádo, žít bez toho, abych vám sloužil, je pro mě v tomto hmotařském světě bolestné. Modlím se, abych navždy slyšel zvonek, kterým mě voláte do své místnosti, abych mohl padnout k vašim nohám a poté spatřit úsměv na vaší tváři.

Nerad své služebníky měním

V únoru jsem se vydal na cesty se Šrílou Prabhupádou, Paramahansou Svámím a Nitáiem. Jeli jsme spolu kolem světa a po čtyřech měsících jsme všichni byli zpátky na Havaji, kde jsem zanechal svoji ženu a malického syna. Mezitím se odehrála spousta věcí, jak to ani jinak nejde, a připravovaly se velké změny.

Paramahansa Svámí byl Prabhupádovým tajemníkem už přes rok. To byla v Prabhupádově doprovodu dlouhá doba. Já jsem s Prabhupádou cestoval přes dva roky, pokud se sečtou všechna období, která jsem s ním strávil. Od roku 1966 do roku 1977 měl Prabhupáda celkem 10 osobních služebníků.

Ještě před návratem na Havaj mi Paramahansa vyprávěl o tom, že se chystá na kazatelskou pouť. Po příjezdu jsme to pak probírali se Šrílou Prabhupádou. Byl to velmi působivý plán. Paramahansa chtěl navštívit všechny ostrovy v jižním Pacifiku na plachetnici s posádkou složenou z oddaných. Prabhupáda se ho zeptal, kde ty oddané do své posádky sežene. Domníval se, že ten nápad není moc praktický, nicméně Paramahansu povzbuzoval a obeslal dopisem různé chrámy na Západě s výzvou, aby se brahmačáři do té posádky hlásili.

Já jsem musel řešit vlastní problémy. Byli jsme zpátky na Havaji, odkud jsem s Prabhupádou před čtyřmi měsíci odjel. V únoru se mě Prabhupáda zeptal, jaké mám plány, protože se chystal odjet na další výpravu. Rozhodl jsem se, že zanechám svou ženu a syna v chrámu a pojedou s ním jako jeho osobní služebníci.

20. června 1975,
ISKCON Honolulu, Havaj

**Šrí Šrí
Nitái Navadvípačandra**

Maháprasádam

SLADKOSTI • SLANÉ KEŠU • ČIDVA • SMĚS OŘECHŮ A SUŠENÉHO OVOCE

K DOSTÁNÍ:

- v restauraci Góvinda Soukenická, Praha •
- v chrámu ISKCON Lužice •
- online na www.govindashop.cz (pouze pokud objednáváte i jiné zboží z e-shopu) •
- možnost zaslání poštou - samotné maháprasádam objednávejte na e-mailu ss.fm@seznam.cz •

Na Havaj jsme pak všichni dorazili z Fidži 25. května a zůstali jsme tam měsíc. Měl jsem příležitost pobýt nějaký čas se svou rodinou. Když se Prabhupáda začal chystat, že ostrov opustí, čelil jsem znovu stejnému dilematu. Mému synovi bylo osm měsíců a přál jsem si zůstat s rodinou stejně, jako cestovat s Prabhupádou.

S ubíhajícími dny má touha zůstat s rodinou sílila. S nikým jsem o tom nemluvil, ale v sobě jsem sváděl obrovský boj. Několik dní před mými čtyřicetými narozeninami dostaly Prabhupádovy plány konečnou podobu a Prabhupáda se chystal Nový Navadvíp opustit. K rozhodnutí jsem dospěl i já, i když moc promyšlené jsem to neměl. Nervozně jsem vešel do Prabhupádovy místnosti, kde seděl za svým pracovním stolem, a složil jsem poklony.

Posadil jsem se, pohlédl na něj a nevěděl, kudy do toho. Nakonec jsem dostal nápad, který mi jako jediný připadal smysluplný. Byl to samozřejmě úplný nesmysl. Vykotkl jsem: „Šrilo Prabhupádo, chtěl bych změnit službu. Cítím potřebu kázat.“ Byla to ta nejobtížnější věc, kterou jsem kdy udělal. Prabhupáda na mě laskavě pohlédl a okamžitě odpověděl. Nikdy na jeho slova nezapomenu. „Mé kázání tedy pro tebe není dost dobré?“ zeptal se.

Tu otázku mi pochopitelně klást nemusel, byl to však jeho jemný způsob, jak mi říct, abych vykonával svoji službu, aniž by mě zároveň zatížil požadavky, které bych nedokázal splnit.

Seděl jsem tam se zpocenými dlaněmi, ponořený do vlastní iluze. Nedokázal jsem jasně přemýšlet. Nevěděl jsem, co říct. Prabhupáda na mě soucitně hleděl. Potom jemně řekl slova, která mi budou znít v hlavě navždy: „Nerad své služebníky měním.“

Tiše jsem seděl před svým nejmilovanějším, laskavým duchovním učitelem. Dal mi jasně najevo, že si přeje, abych s ním zůstal, ale neřekl mi, že musím. Laskavě mi dal na vybranou, aby můj přestupek nebyl tak vážný.

Protože byl tím nejzkušenějším duchovním učitelem, strhl závoj mých iluzí a přivedl mě k vědomí toho, co se doopravdy děje. Toho, co jsem si až do té chvíle nedokázal připustit. On mě ale přivedl až do bodu, kdy jsem to musel říct. Ostýchavě jsem pronesl: „Chci zůstat na Havaji se svojí rodinou.“

Usmál se na mě a laskavě řekl: „To je v pořádku.“

Šrilo Prabhupádo, můj nejvyšší slitovný učitel, navždy budu svého rozhodnutí litovat. Byl jsem mladý bloud. Nevěděl jsem, že nás opustíte tak rychle. Myslel jsem si, že s námi zůstanete nejméně do sta

let. Byl jsem s vámi přes dva roky. Tehdy mi to připadalo dlouho. Teď se mi to zdá být pouhou vteřinou...

Byla to jediná doba, kdy jsem se cítil na správném místě. Byla to pro mě ta nejpřirozenější služba. Byl jste mým jediným otcem. Můj táta zemřel, když mi byly tři roky, a já si na něj nepamatuji. Dokud jste se v roce 1971 laskavě nezjevil v mém životě, neměl jsem žádný důvod žít.

Krátce poté, co jsem opustil osobní službu u vás, jsem se stal chrámovým prezidentem na Havaji. Bez meškání jsem jednu část pozemku změnil na „Prabhupádovu zahradu“. Doufal jsem, že se brzy vrátíte a opět budu ve vaší osobní blízkosti. Nestalo se tak. Krátce po vašem odchodu z tohoto světa jsem chrámové služby zanechal. Od té doby bloumám světem a nevím, co si bez vás počít. Mojí jedinou útěchou je vyprávět o vás vašim následovníkům. Jejich láska k vám mi dává důvod k dalšímu nadechnutí.

Občas jste se na svých přednáškách zarazil a podíval jste se na hodinky. Pak jste se rozhlédl po mládeži kolem a říkal jste, že ať budeme mít peněz sebevíc, tak tuhle chvíli si nikdy nebudeme moci koupit zpátky. Byl jsem tak mladý a pomatený. Nikdy jsem nepochopil, co tím myslíte. Vždycky jsem si myslel: „Jsme věční, tak co na tom záleží?“ Teď miji milióny okamžiků a já jsem bez vás. Kolik chvil ještě musí uplynout, než znovu spatřím vaše lotosové nohy? Svět bez vás je pro mě nesnesitelný. ❀

Mé kázání tedy pro tebe není dost dobré?

Pro toho, kdo Mě vidí všude a vše vidí ve Mně, nejsem nikdy ztracen a on není nikdy ztracen pro Mě

V ýznam: Ten, kdo si je vědom Krišny, vidí Pána Krišnu všude a vše vidí v Krišnovi. I když se může zdát, že vidí jen jednotlivé projevy hmotné přírody, ve skutečnosti ví, že vše je projevem Krišnovy energie, a u všech těchto projevů si je vědom Krišny. Nic nemůže existovat bez Krišny a Krišna je Pánem všeho — to je základní princip vědomí Krišny. Vědomí Krišny je stav rozvinuté lásky ke Krišnovi, který je dokonce výše než osvobození od hmotného světa.

V tomto stavu vědomí Krišny, přesahujícím seberealizaci, nastává jednota s Krišnou v tom smyslu, že Krišna se pro oddaného stává vším a oddaný je svou láskou ke Krišnovi naplněn. Tehdy je mezi ním a Pánem důvěrný vztah. Oddaný na této úrovni nemůže být nikdy zničen a Osobnost Božství mu také nikdy nezmizí z očí. Splynout s Krišnou je duchovní zničení a oddaný se tomuto nebezpečí nevystavuje. V Brahma samhitě (5.38) stojí: „Uctívám původního Pána, Góvindu, je-

hož neustále vidí oddaní, kteří mají oči potřené balzámem lásky. Vidí Ho v Jeho věčné podobě Šjámasyndary, v srdci oddaného.“

Oddanému na této úrovni Pán Krišna nikdy nezmizí z očí a také oddaný nikdy nepřestane Pána vidět. Totéž platí o jógím, který vidí Paramátmu v srdci. Takový jógí se změní v čistého oddaného a nevydrží žít ani okamžik bez pohledu na Pána ve svém nitru.

Bhagavad gítá 6.30

Zabíjení krav je nejhříšnější činnost!

Chraňte krávy a prosperujte, zabijte krávy a trpíte. Opatrujte si všechny vaše potřeby z půdy, pracujte podle své schopnosti.

„Za vlády Mahárádže Judhištira dávaly mraky všechnu vláhu, kterou lidé potřebovali, a zem v hojnosti plodila všechny lidské životní nezbytnosti. Krávy měly tak tučná vemena a byly tak šťastné, že svlačovaly pastviny mlékem.“ (ŠB 1.10.4)

V lidské společnosti, aby bylo vše velmi usměrněné, je předepsána dharmu, artha, káma a mókša. Dharmu znamená setrvat ve svém postavení. To se nazývá dharmu. Dharmu není druh víry. Víra je někdy slepá. To není dharmu.

Stejně jako my říkáme, varnášrama dharmu. Čatur-varnjam mají sříštam. (BG 4.13) Varna. Bráhmana, kšatrija, vaišja, šúdra, brahmačári, grihastha, vánaprastha, sannjásí.

Tato kombinace osmi tvoří dharmu, přirozené postavení. Každý je zvíře. Pokud člověk není vyškolen v těchto osmi principech lidské společnosti, není to dharmu; je to sentiment. Ale ten příliš dlouho nevydrží. Zanikne. Ale pokud je dharmu přijímána na základě principů této varnášrama dharmy, to je... Pro hmotné účely. Není to pro duchovní účely. Ačkoliv je tu náznak duchovního života, přesto jsou prákrita, hmotné.

Proto dharmu, artha, káma, mókša (ŠB 4.8.41, Cc., Ádi 1.90). Dharmu

znamená setrvat ve svém přirozeném postavení. To je dharmu. Artha znamená udržovat se ve svém přirozeném postavení, abychom získali obživu, artha. Bez arthy, obživy, káma, smyslový požitek neboli naplnění životních potřeb... To je káma. Tak jako oddaní, také mají kámu. Snažíme se stát oddanými. To je také jeden druh kámy, ale je to duchovní káma. Není hmotná. Naróttama dása Thákura ji popsal: *„káma' krišna-karmárpané.*

Nenaplněné touhy plodí hněv

Protože je zde káma, a když není naplněna... Obecně platí, že hmotná káma znamená chtíč, touhu. Pokud naše káma, chtíč nebo tou-

ha není naplněna, další stupeň je kródha. *Káma kródha lóbha móha mada mátsarja bhadža*. Jedná se o různé ‚společníky‘, jeden za druhým. Pokud vaše touha není naplněna, pak se rozhněváte. A poté se stanete velmi chamtivými. Pak podlehnete zmatenosti, pak iluzi, pak dostanete strach.

Proto musí existovat nějaká usměrňující zásada pro naplnění naší touhy. A jak jsou usměrňující zásady naplněny? Zde je řečeno: *kámam vavarša pardžanjah*. Vavarša znamená skrápění. A pardžanjah znamená déšť. Všechny naše potřeby přicházejí shůry. Proto se modlíme. *Ékó jó bahúnám vidadhái kámán*. Bůh. Déšť nemáte pod kontrolou. Déšť přichází z oblohy, mraků. Neovládáte jej. Tam, kde je nedostatek deště, ho vaše takzvaná věda nedokáže vytvořit. Ne. To není možné. Sucho, na mnoha místech, poslední dva tři roky.

Tedy kámán, naše životní potřeby, jsou z hmotného hlediska naplněny srážkami z oblohy. Nejsou-li srážky, není možné cokoli vypěstovat. *Kámam vavarša...*

Toto je popis vlády Mahárádže Judhištira. Mahárádža Judhištira byl králem této Země a byl tak zbožný, že díky jeho zbožnosti Krišna dodával vše hojně. Zažili jste to někdy? Zde je uvedeno *sišičuh sma vradžán gávah*. Nyní toužíme po mléce, ale v oněch dnech, v době Mahárádže Judhištira, bylo tolik mléka, že před dojením dávala kráva tolik mléka, že se pastviny rozbahnily. Staly se bahnitými mlékem.

Nyní, s nedostatkem obilí, se země bahnitou nestává. Stává se vyschlou. Ale v oněch dnech byla rozbahněná mlékem. Jen si představte, kolik mléka bylo... A jak je to možné? *Sišičuh sma vradžán gávah pajasódhasvatír mudá*. Vemeno bylo tak tučné a plné mléka. Proč?

Mudá, byly velmi šťastné. Byly velmi šťastné.

Maso žerou psi, tygři a další zvířata

Pokud tedy budete mít šťastné krávy, pak budou dávat velké množství mléka. Jestliže kráva ví, že ji zabijete, bude mít neustále strach. „Ach, ten člověk mě zabije.“ Vědí to. Viděl jsem v Novém Vrindávanu, jak jedna kráva nařikala, protože jí bylo odebráno tele. Cítila velkou lítost. V našem Novém Vrindávanu vidíme, jak jsou krávy šťastné, jak se chovají. Nebojí se. To je naše povinnost, aby byly šťastné. Tak jako chci vidět svoji ženu a děti šťastné, je povinností lidské společnosti dohlédnout na to, aby se krávy cítily velmi šťastné. To je lidská civilizace. Jinak je to civilizace tygrů, masožravců. Lidské bytosti maso nejedí. Žerou je psi, tygři, zvířata.

Vytvořili jsme společnost pro zabijení krav a jedení masa a provozujeme jatka ve jménu náboženství. To se děje. Jak můžeme být šťastní? Štěstí není možné. Není to sentiment. Proto je jedení masa, zabijení krav ta nejhrůšnější činnost. Nejhrůšnější činnost. A budete za ni muset trpět. Bohužel, tito darebáci neznají následek tohoto hříšného jednání.

Myslí si, že život půjde dál a žádný další život není. „Po skončení

tohoto těla bude se všim konec.“ Ateistická teorie. *Bhásmi-bhútasja déhasja kutah punar ágamanó bhavét*. „Pokud nemáte peníze, pak žebrejte, půjčujte si nebo kradte, ale nějakým způsobem si opatřete ghí a užijte si života.“ To říká ateistický filozof Čárváka Muni. My ale máme informace od Krišny: *tathá déhántara-práptih*: „Po skončení tohoto těla budete muset přijmout další tělo.“ Ale oni jsou tak nezodpovědní, že se nestarají o příští život a výsledek zbožných a hříšných činností.

Zdá se tedy, že tam byla přísná ochrana krav, že *gávah pajasódhasvatír mudá*. Byly... Vidíte Krišnu. Je vždy s kravami a krávy vypadají s Krišnou velmi šťastné. A Krišna osobně učil, jak je chránit. Stal se pasáčkem. Byl to syn krále, Mahárádže Nandy, ale Jeho úkolem bylo vodit krávy a telata denně na pastviny. A s pasáčky se přitom velmi bavili. Krávy se pasou a chlapci si vzali jídlo s sebou. A pak je jedli a rozdávali mezi přáteli. Někdy nějakému chlapci ostatní jídlo vzali a on ho hledal... Tak jak to chlapci dělají. To byl dětský život, chránit krávy, telata.

Malé děti do šesti, sedmi let se staraly o telata a starší muži nebo starší chlapci se starali o krávy. Krávy tedy měly velmi dobrou pas-

Proč byste měli zabít tato nevinná zvířata?

tvu. Vradžán. Proto se Vrindávan nazývá Vradžabhúmi – „místo, kde je mnoho krav“. Nazývá se Gókula. Gó znamená krávy a kula znamená skupina. Kopec Góvardhan. Jeli-kož se krávy pásly na kopci, kde rostla hojnost trávy, těšily se z ní. Tak by to mělo být zařízeno. Tak jako vidíme zde, tolik polí a krávy se pasou. Ale nemohou být spokojené, protože vědí, že jsou chovány jen pro to, aby byly zabity. Nemohou být šťastné.

Proč podřezáváte kravám krk?

Naše hnutí pro vědomí Krišny tedy není sentimentální hnutí. Pečuje o všestrannou organizaci společnosti. Není to něco jako náboženský sentiment. O vše by mělo být postaráno. Proto říkáme ochrana krav, ochrana krav.

Zde je řečeno *kámam vavarša pardžanjah sarva-káma-dughá mahí*. *Mahí* znamená země, *bhúmi*. *Agnir mahí gaganam ambu marud-diśah... mahí*. To je mahí. Jinde, v Brahma-samhitě [5.51], je řečeno mahí. „Tři světy se skládají z devíti složek – ohně, země, éteru, vody, vzduchu, světových stran, času, duše a myslí.

Uctívám prvotního Pána Góvin-du, z něhož pocházejí, ve kterém existují a do něhož vstupují v době zániku vesmíru.“ Toto slovo mahí je ve Védách, v Brahma-samhitě. Co je tato mahí? Agnir mahí. Potřebujete oheň. Potřebujete půdu. Potřebujete oblohu. Agnir mahí gaganam ambu. Potřebujete vodu. Potřebujete vzduch. Potřebujete prostor. To jsou potřebné věci. Všechny tyto věci, odkud přicházejí? Oni nevědí. Dokáže vědec říci, odkud se vzalo tolik vody, tak obrovský oceán, moře? Ale pochází od Krišny.

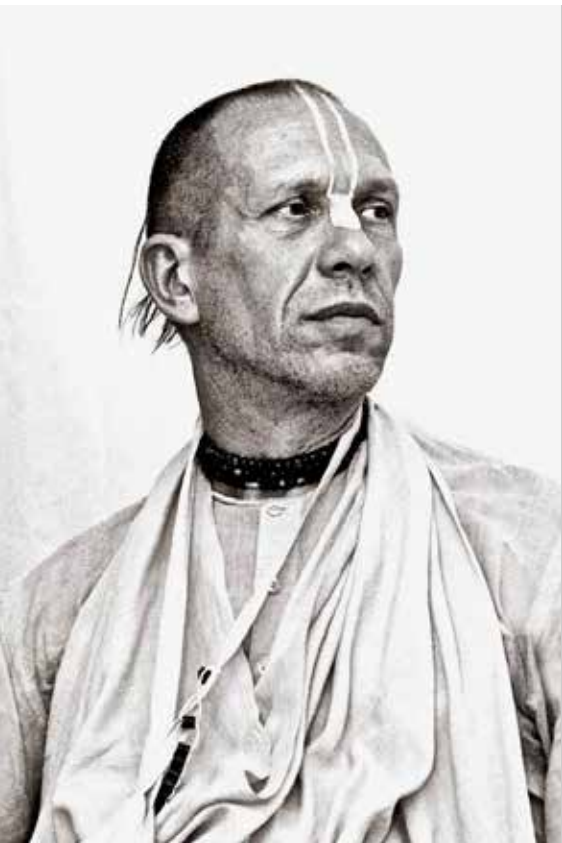
Krišna říká v Bhagavad-gítě (7.4): „Země, voda, oheň, vzduch, éter, mysl, inteligence a falešné ego – všech těchto osm prvků dohromady tvoří Mé oddělené hmotné energie.“ Je to Krišnova energie. Tedy mahí, země, půda je zde. Tak jako v Americe nebo v Austrálii je mnoho půdy. V Africe, mnoho půdy ležící ladem. Ale oni nevědí, že tato půda může poskytovat všechny životní potřeby. *Sarva-káma-dughá mahí*. *Sarva-káma*, cokoli chcete.

Tak jako tato západní civilizace vytvořila tolik jatek kvůli jídlu. Ale odkud je berou? Z mahí, z půdy. Pokud není k dispozici pastvina,

pastvina, odkud budou mít krávy a býky? To je také... Protože tam je tráva a krávy a býci ji spásají, proto rostou. Pak jim můžete podříznot krk, civilizovaný člověče, a jíst, ty darebácký civilizovaný člověče. Ale získali jste je z mahí, z půdy. Bez půdy nemůžete. Podobně si místo podřezávání krav můžete pěstovat jídlo.

Proč podřezáváte kravám krk? Koneckonců je musíte získat z mahí, půdy. Zvíře, které jíte, získává potravu z půdy. Proč nezískáváte potravu z půdy? Proto se říká: *sarva-káma-dughá mahí*. Můžete získat vše potřebné pro život z půdy. Dughá znamená produkce. Můžete si pěstovat potravu. Některé pozemky by měly produkovat potravu pro zvířata a některé by měly být použity k pěstování vaší potravy, obilí, ovoce, květin a mléka. Proč byste měli zabít tuto nevinná zvířata? Berte si. Udržujte je mudrá, šťastná, a dostanete tolik mléka, že zmáčí půdu. To je civilizace. To je civilizace.

Část přenášky ze *Śrīmad Bhāgavatamu* 1.10.4, Londýn, 25. listopadu 1973
Převzato z prabhupad.cz 📖

Tady a teď

Myslíme si, že skutečný život bude v budoucnu. Ale musíme žít teď a všechny nejdůležitější věci se nám dějí teď. Lidé si myslí, že vše, na čem záleží, je budoucnost, ale v budoucnu nebude nic jiného než stáří, nemoci a smrt.

Musíme nyní milovat, respektovat a budovat vztahy s ostatními. Máme sloužit nyní, musíme také pečovat o duchovní pokrok nyní, ne jenom když jsme zasvěcení. Všechno je to klam a triky myslí.

Zkoušky k nám přicházejí každý den a to, jak se chováme v různých situacích, je to, jestli zkouškou projdeme, nebo ne. Každý den můžeme pochopit, jaká je naše skutečná duchovní úroveň, pokud věnujeme velkou pozornost svým slovům, svému chování a svým motivům.

Bhaktivaibhava Svámí 📖

Lev Čaitanja

Kravské mléko můžete dát do hliněné nádoby. Můžete ale dát lví mléko do hliněné nádoby? Ne. Protože lví mléko je velice silné. Když ho dáte do hliněné nádoby, která je porézní a propustná, tak praskne a všechno z ní vyteče ven. K získání lvího mléka potřebujete zlatou nádobu. Podobně, Maháprabhu dává préma-rasu, láskyplnou náladu, a vy k Němu musíte přistoupit s vhodnou, nepropustnou nádobou.

Je řečeno, že Čaitanja je jako lev, Čaitanja-simha. On řve jako lev. Má ramena a pas jako lev. A narodil se za úplňku v měsíci Phalguna, během konstelace hvězd ve zvěrokruhu ve znamení Lva. Lev. Proto je simha, Čaitanja-simha. Takže když dává préma-rasu, jaký druh nádoby budete potřebovat, abyste ji mohli získat? Vhodná nádoba je srdce. Nemůžete ji přijmout svými rukama nebo s nějakou jinou nádobou. Nádobou je vaše srdce. S takovou nádobou můžete získat préma-rasu rozdávanou Maháprabhuem.

Měli byste ale vyzkoušet své srdce a ověřit, že v něm nejsou žádné díry. Je to čisté srdce?

Pokud v něm jsou díry nebo odporné věci, jak potom můžete získat préma-rasu? Chtíč, hněv, chamtivost, pýcha a závist. Tohle všechno jsou odporné věci. Jsou to díry v nádobě. A i když Maháprabhu dává krišna-

-prému bez rozdílu všem, tak proč ji potom všichni nezískávají? Jak se naše srdce osvobodí od všech těchto věcí? Jak se můžeme postarat o nádobu našeho srdce tak, abychom mohli přijmout Maháprabhuovu milost a udělat tak naše lidské zrození úspěšné?

Maháprabhu dává prému skrze zpívání svatého jména Pána. Když je vaše zpívání čisté, bez přestupků, tak potom zaručeně získáte krišna-prému. Nepáchejte žádné přestupky, námáparádhu. Zpívejte čisté jméno. Maháprabhu dává prému skrze zpívání, ale dává podmínku.

*trinád api suničéna
tarór api sahišnuná
amániná mánadéna
kírtaníjah sadá harih*

Šikšáštaka 3

Nádoba srdce by měla být zhotovena z těchto čtyř složek: Trinád api suničéna – měli bychom se považovat za nižšího než tráva ležící na ulici; tarór api sahišnuná – měli bychom být tolerantní jako strom; amániné – neměli bychom vyžadovat respekt pro nás samotné; a mánadéna – naopak bychom měli vzdávat úctu všem. Maháprabhu je dárce a ty jsi příjemce. Pokud tvoje nádoba není zhotovena z těchto složek, jak ji potom můžeš obdržet?

Výňatek z přednášky 20. 1 1996, in Akkra, Ghana

MÁME všichni materiální TOUHY?

Odpoověď je, že ne nezbytně – i když to někdy jako materiální touhy vypadá. Někdo může říct: „Ty máš materiální touhy, protože máš dům. A taky máš auto! Přece můžeš bydlet ve stanu a chodit pěšky.“ Ale kdyby ti doktor řekl, že máš poslední týden života, pravděpodobně bys neskočil na první letadlo a nechtěl vidět Disneyland, než umřeš.

A možná máš plány pro svůj byznys a chceš ho rozvíjet. Chceš vydělat peníze a koupit si druhý dům někde, kde je teplo, když tam, kde žiješ, je zrovna velká zima. Máš hodně materiálních tužeb, řeklo by se. Ale pravda je, že kdyby ti doktor řekl, že máš poslední týden života, další den bys byl ve Vrindávanu! A všechny ty věci, o kterých někdy přemýšlíš, jako vydělat víc peněz, koupit větší dům, pořídit si novou kytaru, auto nebo nový čadar, zkrátka všechny takzvané materiální tužby, nad těmi bys v takovou chvíli absolutně nepřemýšlel. Jsem přesvědčený, že bys řekl – tak, a je to tady, čas se odpoutat od všeho. Problém je, když ty materiální touhy nemáme naplněné, budeme se

muset vrátit, protože si je budeme chtít naplnit. To je problém. Nemůžeme čekat, že dostaneme včas varování, že se blíží konec.

Jaké letadlo?

Jsme podminěni a všichni máme touhy. Ale oddaní, přestože mají touhy, tak tyto touhy a jejich naplnění nestojí v cestě jejich oddané službě, a pokud vidí, že by to mohlo stát v cestě jejich bhakti, minimalizují to. Rozumíte tomu? Je to jasné, Prabhupáda nás to učil. Moje pochopení je, že ty můžeš mít hodně silné materiální touhy. Prabhupáda nám dal vše, co potřebujeme, abychom se na okamžik odchodu mohli připravit. Vidím tohle často. Podíváte se na nějakého oddaného a řeknete si, to je obyčejný oddaný, docela pěkný, ne moc odříkavý, není to někdo, u koho v úžasu zvoláte „wow, tak pokročilá osoba!“ Ale pak v určitém okamžiku pochopíte, že tento obyčejný oddaný je velmi Krišny si vědomý.

Prabhupáda nám dal 16 kol a čtyři usměrňující zásady, a to stačí na cestu zpátky domů, zpátky k Bohu. Prabhupáda nikdy netvrdil, že díky tomu nebudeme mít žádné materiální touhy. Věřil, že dodržování čtyř usměrňujících zásad a zpí-

vání 16 kol denně bude oddané dostatečně inspirovat k tomu, aby tu nechěli zůstat a chtěli se připojit ke Krišnovi v duchovním světě. Položme si otázku – máme dvě letadla. Jedno letí do nebe a druhé směr Gólóka Vrindávan. Do kterého nastoupíte? Já vám řeknu, co vás čeká v nebi. Mají tam fakt dobrou pizzu. A počkejte, až uvidíte ty ženy, můj Bože! A ženy, nepotřebujete tam žádný make-up, tolik krásy budete mít. Žádné vrásky, žádné šediny. Co víc si přát? Tak co, které letadlo si vyberete? Je to těžká volba? No, já si myslím, že pro každého, kdo roky praktikuje vědomí Krišny, je tahle otázka naprosto bezpředmětná. Já vím, které letadlo je to moje, k tomu celý život směřuju, abych se dostal na palubu tohoto letadla. A klidně můžu mít v životě mnoho materiálních tužeb, ale když přijde na tuto volbu, neváhám ani vteřinu, vím jasně, který směr je ten správný. To je mé pochopení. A jsem o tom přesvědčený, protože to mnohokrát řekl Prabhupáda. Jasně řekl, čtyři zásady, šestnáct kol a jdete zpátky k Bohu.

Dohoda s Krišnou

Oddaní někdy říkají, že Prabhupáda uzavřel s Krišnou dohodu. Mů-

žeme si to zkusit představit: „Krišno, tito lidé jsou tak pokleslí, přichází z tak špatného prostředí, udělali tolik hříšných činností, obzvlášť hippies, ti jsou vážně špatní. Ale oni udělají vše, oč je požádám, jsou upřímní... A proto, můžeme spolu uzavřít dohodu? Oni nedokážou zpívat 64 kol, ani nedokážou vykonávat velké odříkání. Tihle západní muži, pokud budou chtít být dobří brahmačáři, většina to zvládne pět, šest let.“ Krišna to tak poslouchá a říká: „Dobře, tak co navrhuješ?“ „No, můžeš je vzít zpátky za dodržování čtyř regulativních principů a zpívání šestnácti kol?“ A Krišna řekl: „Pro tebe, Prabhupádo, pro tebe to udělám.“ No, a tak jsme tady, díky této milosti. To je má realizace.

Někteří říkají: „Kdo si myslíš, že jsi? Ty si vážně myslíš, že můžeš být guru? Vážně si myslíš, že můžeš dovést lidi zpátky k Bohu?“ A já odpovídám: „Ne, to si opravdu nemyslím, ale Prabhupáda to dokáže. A když vám předám jeho instrukce, tak jejich dodržování vás dovede zpátky domů, k Bohu.“ Šikšá i díkšá guruové - všichni se snaží ostatním pomáhat dostat se zpátky domů k Bohu. Kdykoliv někdo dá někomu

růženec a řekne mu, jak zpívat, ukazuje mu letadlo, které letí na Gólóku a může ho tam vzít. A cena za to je šestnáct kol a čtyři principy. Já to letadlo nevlastním, ani nejsem pilot. Jen můžu ostatním říct, jak se na to letadlo dostat. A až tam budete, držte mi místo, letím s vámi. Prabhupáda byl tak pokorný. Modlil se, aby se alespoň jeden z jeho žáků stal čistým oddaným a vzal ho zpátky domů k Bohu.

Naše úroveň

Někdy krok zpátky v našem procesu uděláme proto, že jsme udělali dopředu více kroků, než na kolik jsme byli připraveni. Udělal jsem chybu, zkoušel jsem zvednout více, než kolik jsem byl schopen unést. Namohl jsem si svaly, a tak nyní unesu jen velmi málo. A já si myslím v tuhle chvíli, že jsem udělal krok zpět, ale kdybych to dobře pochopil, že jen nejsem nyní schopen zvládnout více, nepovažoval bych to za krok zpět. Tohle je častý problém, kvůli našemu nadšení. Ale my velmi často neumíme pochopit, na jaké úrovni jsme, co dokážeme udržet. Například někdo pojedou do Vrindávanu a bude su-

per asketa měsíc. Ale chtít takový být celý život? No, radši postupujte pomalu. My jsme podmíněni, a tak je dobré postupovat pomalu. Krok za krokem. Prakticky, každý mladý oddaný tuhle chybu udělá. „Kolik ti je let?“ „Devatenáct.“ „A jaké máš plány?“ „No, já myslím, že směřuji k sannjásu.“ Ale pokud nejsme soudní, narazíme. A díky tomu, jak narazíme, postupně pochopíme, kde je naše úroveň, odkud musíme začít. Myslím, že nejlepší pro každého z nás je položit si otázku, jaká je úroveň, u které mám jistotu, že pod ní nepůjdu. Protože když si zvolím vyšší úroveň a bude se mi stávat, že z ní budu průběžně klesat níž, budu znechucený.

Ale jestliže najdu úroveň, kde budu moci být naprosto stabilní, pak je velmi snadné z takové úrovně krůček po krůčku stoupat vzhůru. Ale pokud nějaký mladý nadšený oddaný nasadí příliš prudké tempo, narazí jako do zdi. Je to umělé a dříve či později spadne dolů. A já to vidím nyní v mém životě, kdy jsem učitel, velmi jasně a jsem velmi opatrný na to, abych na lidi netlačil příliš. Je totiž pro mě mnohem cennější, když pochopí,

Živě na ZOOM-u

12. 2. SOBOTA
12. 3. SOBOTA
16. 4. SOBOTA
21. 5. SOBOTA
11. 6. SOBOTA

OD 8:00 DO 16:00

K poslechu na

 Spotify
Šravanam Krišnúv dvůr

 YouTube
Farma Krišnúv dvůr

KOUKEJTE

číst víc *nejen* o Ékádaší

ONLINE ČTENÍ
ZE ŠRÍMAD
BHÁGAVATAMU

KONTAKT: VARADA KRIŠNA DÁS, TEL.: 603 768 172

Není nic, co by vědomí Krišny nemohlo vyléčit.

kde je jejich úroveň a co mohou dělat. A ta ze všeho nejdůležitější věc je být šťastný ve vědomí Krišny. A jestliže jste někde a zoufale chcete být někde jinde, budete velmi nešťastní.

Krok za krokem

Ale pokud najdete svou úroveň a víte, ano, když půjdu krok za krokem, tak do toho bodu dojdu, jsem, kdo jsem právě teď, nebudu si hrát na to, že jsem někdo jiný. I když bych si to třeba přál, tak tohle uvědomění vás učiní spokojenými a šťastnými. A spokojeně budete dělat krok za krokem duchovní pokrok. Moje celá strategie spočívá v tom, aby lidé přišli, měli možnost sloužit, byli šťastní a s dobrým vedením a podporou aby se rozhodli, co budou dělat. Udělal jsem tolik džapa workshopů. A nikdy nikomu neříkám, kolik by měl zpívat kol. Jen se snažím dát ze sebe to nejlepší, abych jim pomohl najít chuť do zpívání svatého jména. A co se stane, když v něčem získáte chuť? Chcete víc. Takže kazatel má dělat tohle – dávat lidem chuť a inspiro-

vat je, aby pokračovali. Nikdy nesmí dát někomu pocit, že je něco špatně na úrovni, na které se nachází. Protože pokud budeme lidem říkat, že je u nich něco špatné, budeme tvořit organizaci plnou lidí s emocionálními problémy. Odříkání přichází postupně s realizacemi. Moje zkušenost a přesvědčení je, že ti, kteří nyní budou postupovat pomalu, za deset patnáct let tu stále budou. Ale ti skokani, kteří možná na začátku budou mít ten nejlepší standard, to nedají. Jako učitel rád pomáhám lidem dělat víc, než si myslí, že jsou schopni. Ale jsem velmi opatrný a nepřesvědčuji je, že jsou schopni dělat víc, než si myslí, když toho ve skutečnosti schopni nejsou.

My všichni dokážeme víc, ale musíme k tomu dojít, je to vnitřní proces. A stává se to, souhlasíte? A jedná z nejhrošších věcí, které děláme, je tlačení lidí na takovou úroveň a do takové pozice, kterou nejsou schopni si udržet. Tohle nikomu nepomůže a z dlouhodobého hlediska to nebude fungovat. My máme lidi inspirovat, aby na základě své kapacity poznali, co mohou dělat.

Prabhupáda nás tolik inspiroval! Tak přirozeně. Dělal jsem mnoho odříkání. Dnes už toho nejsme schopni, tenkrát jsme byli více inspirováni. Začátek historie ISKCONu byl o těchto střelách na Měsíc, tenkrát na to byla doba, rozšiřovali jsme hnutí, které je dnes zakořeněno, a teď přichází lidé, kteří mají své kariéry, přivádí své rodiny nebo je chtějí zakládat, a musíme pochopit, že už je to o jiném nastavení. Tenkrát, když jsme začínali, bylo to jasné – každý řekl ok, já budu navždy brahmačárí. Oženit se? Děláte si legraci? Proč bych to dělal? Já mířím nejvýš, jak to jde. No, a každý z nich, kdo to řekl, se oženil, a protože měli tohle negativní nastavení, tak se nakonec rozvedli. Tohle je něco, co silně cítím – my máme být šťastní ve vědomí Krišny.

Sloužit Krišnovi

A nezáleží na tom, na jaké úrovni se kdo nachází. Pokud bude dělat pokrok a rozvíjet se, budu šťastný, ale když uvidím, že padá dolů, budu se snažit ho popostrčit zpátky. Nicméně zvolit si svou úroveň

a vědět, jakým tempem postupovat, to je na zdravém zhodnocení a rozhodnutí každého jednotlivce. A můžeme se vzájemně inspirovat k tomu, abychom chtěli dokázat víc. Pak budeme všichni šťastní a nikdo nebude nikoho soudit, protože budeme všichni dělat to nejlepší, co budeme moci. Tohle je ten základní bod, který vám chci předat. Pokud nebudeme takto postupovat ve vedení a učení druhých, budeme tvořit organizaci plnou lidí, kteří se budou cítit provinile a budou mít neustále pocit, že je s nimi něco špatné. Jasně, s námi všemi je jistě něco špatné, ale není to nic, co by vědomí Krišny nedokázalo vyléčit! A Prabhupáda nikdy nedělal nic, kvůli čemu bychom se cítili provinile, naopak vždy se snažil nás

povzbuzovat. Znáte ty příběhy, kdy sannjásí utekli s brahmačáriními? A pak přišli za Prabhupádou a víte, co jim řekl jako první věc? Zeptal se jich, jak se má jejich žena. Z ničeho je neobviňoval, ani je nevyhodil.

Tohle mluví za vše. Sannjásí, který utekl a oženil se. A Prabhupáda řekl, je to v pořádku. Pokud je to to, co potřebuješ, je to v pořádku. Přijímám tebe i tvou ženu. Jeho úroveň se změnila, upravila se, jak to bylo reálné. A Prabhupáda řekl, že je to tak v pořádku. A tohle se stalo mnohokrát, protože takových případů, kdy to sannjásí nedal a oženil se, bylo opravdu hodně. A tento příběh myslím shrnuje vše, o čem jsem dnes mluvil. Toto je Prabhupáda. On není někdo, kdo nad námi sto-

jí s bičem. Nevstáváš ve čtyři hodiny ráno – bič na tebe! Možná že to nezvládne – hned vstávat tak brzy, možná nezvládne i spoustu jiných věcí, ale když nebude mít podporu a budeme jen tlačit a on se bude cítit provinile, z dlouhodobého hlediska riskujeme, že odejde, namísto toho, abychom ho podpořili a on šel postupně a jednou to všechno dokázal přirozeně. Tohle není z mé hlavy, já vám tu popisuji, co jsem za ty roky viděl a vidím. Na naše diskvalifikace musíme pohlížet jako na aktuální diskvalifikace, je to něco, co musíme na naší cestě tolerovat a musíme tolerovat i sami sebe. Tolerovat se a zároveň se zlepšovat. Vědět, že když budu následovat proces, očistím se. 🙏

Prabhupáda proti čarodějnici

Ruská členka Haré Krišna (ISKCON) jménem Púrnamásí déví dásí vyprávěla příběh o tom, jak byla uvězněna KGB (v dobách SSSR) za praktikování a kázání vědomí Krišny v Sovětském svazu.

Během svého pobytu ve vězení povzbuzovala ostatní vězně, aby zpívali Haré Krišna mahá mantru, ale její věznitelé se jí v tom snažili mnoha způsoby zabránit, včetně vyhrožování, že ji zabijí. Ale nic na ni neúčinkovalo. Tak se nakonec rozhodli udělat něco velmi neobvyklého. Přivedli do vězení opravdovou čarodějnicí, aby ji zastavila a de-programovala.

Čarodějnice dorazila se svým pomocníkem a důstojníky KGB. Púrnamásí přivázali k židli a čarodějnice a její pomocník ji začali zaklínat, máchali rukama, pronášeli kouzla a u toho kouleli očima vyvalenýma v transu. Snažili se vpravit do Púrnamásína těla temné stvoření. Cítila to a vše kolem zahalila mlha. Uvědomila si, že se dostává pod jejich vládu, a začala zpívat Haré Krišna mahá mantru, ale to je nezastavilo, to stvoření šlo do ní dovnitř. Když začala ztrácet vědomí, nahlas zpívala Narasinha mantru, ale ani to toho tvora nezastavilo. Nakonec začala zpívat pránama mantru Šríly Prabhupády. Čarodějnice se ihned probírala z transu a zastavila všechno své konání. Poté důstojníkům KGB řekla: „Odcházím.“

Ti jí ale nechtěli pustit a přikázali jí, aby dokončila svou práci. Čarodějnice ale trvala na svém: „Ne, odcházím, dál už pokračovat nebudu!“ „Proč? Co se stalo?“ zeptali se důstojníci KGB. Řekla jim: „Vy to prostě nevidíte, ale já to vidím – tamhle stojí velmi přísný starý muž a hrozí mi prstem. Nemůžu proti němu nic udělat.“ Ten starý muž byl Šríla Prabhupáda, zakladatel-áčárja ISKCONu.

Dandavats.com 🙏

Mimoškolní aktivity: KÁZÁNÍ JE ZÁKLAD

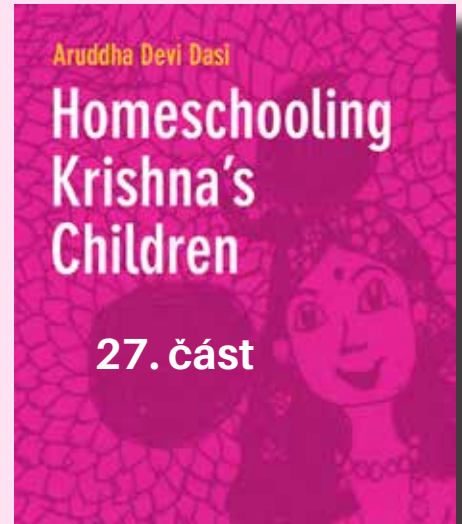
Šríla Prabhupáda říkal, že strom se pozná podle plodů. Podobně tak i všechno, co se student naučí během domácí výuky, můžeme vidět v jeho schopnosti vysvětlit vědomí Krišny ostatním. Mnoho z nás si myslí, že dětství je období určené pouze pro učení se a že samy děti nemohou vyučovat, dokud nedokončili své vlastní učení se – musíme ale mít na paměti, že vyučování (a kázání) je samo o sobě druhem učení se. Lidé se totiž různé věci nejlépe naučí, právě když je vyučují. Zde je, co napsal můj mladší syn Gópál ohledně svojí zkušenosti s vyučováním:

„**K**dyž mi bylo třináct, účastnil jsem se kurzu bhakti šástri, kvůli kterému jsem

musel studovat Bhagavad gítu, Nektar oddanosti, Nektar pokynů a Íšópanišad. O rok později mě oddaní z chrámu v Boise požádali, abych udělal dvoutýdenní seminář o prvních devatenácti kapitolách z Nektaru oddanosti. Jasně si pamatuji, že když přišel čas na můj seminář, celý den jsem si připravoval poznámky, studoval Nektar oddanosti a pořád znovu a znovu četl jeho kapitoly. Večer jsem ho pak vysvětloval oddaným a odpovídal na jejich otázky. Když pak seminář dospěl ke svému konci, měl jsem mnohem hlubší porozumění Nektaru oddanosti než po svém studiu v rámci bhakti šástri kurzu. Uvědomil jsem si, že ze všech lidí, kteří se účastnili semináře, jsem já byl ten, kdo se naučil nejvíc.“

Děti prostřednictvím kázání získávají mnohem lepší porozumění naší

Krišna si získal jejich srdce

filozofii a díky tomu, že formulují svou vlastní zkušenost s vědomím Krišny tak, aby dávala smysl i ostatním, posilují svoji víru v Krišnu. Musí odpovídat na otázky, reagovat na argumenty a občas i čelit výzvam. Na mnoha školách se vyučuje veřejné vystupování, marketing, debatování, mezilidská komunikace a zvládání konfliktů, ale během kázání se oddané děti všechny tyto dovednosti naučí automaticky. Pořádání veřejných programů na školách – nejprve na základních školách, později na univerzitách – bylo důležitou a efektivní součástí naší domácí výuky. Zde je popsáno, jak jsme se s ním vypořádali.

Programy pro děti pod pět let

Kontaktovali jsme školky, dětská centra a Montessori školy, abychom zjistili, zda by měli zájem uvést programy o védské kultuře z Indie. Lidé v Boise nás znají jako „ty z Haré Krišna“ a mnoho z nich oceňuje a uznává naši filozofii. Takže některé ze škol si nás pozvaly.

Každou událost jsme do detailu naplánovali. Nacvičili jsme různé melodie pro mahá mantru, domluvili se na obsahu přednášky, nachystali prasádam sladkosti a shromáždili všechny parafernálie, které jsme

Na větší program jsme zvali tanečnici Bharat nátjam, která tančila a vysvětlovala význam svých gest.

tam chtěli donést. Vzali jsme s sebou několik Prabhupádových knih pro vyučujícího, hudební nástroje, vějíř z pavích per a lasturu. Oblékli jsme se do našich devocionálních šatů včetně tilaku a kantimály.

Naši prezentaci o Indii jsme rozdělili do několika témat – geografie, hudba, jídlo, oblékání a tanec. To pokrylo některé z aspektů vědomí Krišny – zpívání, vegetariánství, proč je kráva posvátná a Krišny si vědomý životní styl. Naše děti udělaly malou prezentaci o hudbě a tanci Indie. Na konci jsme za pomoci knížky Krišna v obrazech (Krišna Art) vyprávěli příběhy o Krišnovi. Školáčky byly těmito příběhy úplně fascinovány a vždy chtěli slyšet ještě víc. Krišna si získal jejich srdce.

Pro děti tohoto věku jsme obvykle sestavili program my rodiče a naše děti nám při tom pomáhaly. Ačkoliv jsme většinu mluvení zastali my, naše děti občas vysvětlovaly své

tradiční oblečení, stravovací zvyky a hudební nástroje. Zpívaly s námi a rozdávaly prasádam. Šlo o to, aby díky pozorování a účasti na programech byly naše děti jednou schopné uspořádat takový program i bez naší pomoci. Programy byly vždy velmi úspěšné a naši chlapci z nich pokaždé odcházeli domů ještě více přesvědčení o filozofii a s ještě větší sebejistotou ohledně své identity oddaných Krišny.

Chodila jsem také do veřejných knihoven, abych se tam zeptala, jestli bychom zde mohli pořádat programy. Knihovny byly téměř vždy pro a někdy na náš program dokonce i udělaly reklamu.

Programy pro děti mezi pěti a deseti lety

Když jsme takhle získali dostatek odvahy a zkušeností s programy pro předškoláky a knihovny, rozhodli jsme se navštívit veřejné

i soukromé základní školy. Tam už se člověk nedostane tak snadno, takže jsem zkusila jiný přístup. Kontaktovala jsem přátele, známé a členy chrámové komunity, jejichž děti navštěvovaly místní základní školy, a poprosila je, aby zvážili uspořádání programu ve škole svých dětí. Někteří z nich souhlasili a požádali školní autority o svolení.

Učitelé nám obvykle přidělili něco mezi třiceti a čtyřiceti pěti minutami času ve třídě. Většinou jsme začínali vysvětlením geografie a dávné kultury Indie a její provázanosti s náboženstvím a spiritualitou, kde chrám je středem všech činností. To nás přivedlo k vegetariánství a Bhagavad gítě. Každých pár minut jsme žákům i vyučujícímu dávali prostor pro otázky a oni často přinášeli taková témata, jako proč je kráva posvátná, reinkarnace, naše šaty, význam tilaku, jógy, Gangá nebo festivaly. Potom jsme zpívali

mahá mantru s mridangou a kartály. Napsali jsme slova mantry na tabuli a všichni studenti ji opakovali a snažili se ji zpívat s námi. Na větších programech jsme zvali tanečnici Bharat nátjam, která tančila a vysvětlovala význam svých gest.

Když jsme pak byli v našem kázání ještě statečnější, kontaktovala jsem už školy přímo, kdykoliv jsem se dozvěděla, že vyučují kulturní diverzitu nebo komparativní religionistiku. Na jedné veřejné škole

to programech jsme samozřejmě rozdávali i prasádam a na našem Indickém dni jsme rozdali kolem čtyř set kusů papadamů.

Náš největší program přišel, když nás pozval školský obvod, abychom svou kulturu sdíleli na čtrnácti veřejných školách. Obdrželi totiž od vlády dotace pro diverzitní program na svých školách. Dva týdny jsme dělali prezentace, každý den jedno vystoupení, a zaplatili nám za to tisíc dolarů.

pochybnosti. Zjistili jsme, že naše očekávání ohledně učitelů a studentů byla často mylná. Tam, kde jsme čekali těžkosti, se lidé ukázali být docela přátelští a chtěli více vědomí Krišny a naopak, takže po čase jsme se naučili předem nic neodhadovat a vyvinuli jsme standardní program pro všechny, alespoň do té míry, do jaké jsme toho byli schopní.

Naše děti si tyto programy velmi užívaly. Den s programem se lišil od normální studijní rutiny, ale chlapci se tak učili neocenitelným dovednostem, které by se nenaučili ve třídě. Nejen že se učili komunikaci a řečnickému umění, ale hlavně se jejich srdce upevňovala ve vědomí Krišny.

Chlapci se učili komunikaci a řečnickému umění, ale hlavně se jejich srdce upevňovala ve vědomí Krišny.

byl učitel šesté třídy, který vyučoval speciální seminář nazvaný „Objevte Idaho“ – diverzitní program, který měl dětem přiblížit kulturní odlišnosti v našem státě. Jindy zase jiná soukromá škola chtěla věnovat týden Indii ve všech svých třídách, od školky až po šestý stupeň. Procházeli jsme z jedné třídy do druhé, povídali o vědomí Krišny a odpovídali na spoustu otázek. Při jiné příležitosti nás veřejná škola pozvala, abychom uspořádali indický den pro čtyři stovky jejich studentů. Pozvali jsme ženy z naší chrámové komunity, aby nám pomohly s klasickým indickým tancem, zdobením hennou na ruce a malováním na obličej, zatímco my jsme mluvili o Krišny si vědomé kultuře a filozofii. Na těch-

Naše programy jsme šli na míru místu, kde se měly odehrávat. Když jsme očekávali konzervativnější publikum, udělali jsme program více kulturní; když jsme čekali liberálnější náladu, udělali jsme prezentaci více zaměřenou přímo na vědomí Krišny. Každopádně jsme ale vždy měli zpívání a prasádam, rozmluvu o našem životním stylu a stravovacích zvycích a trochu základní filozofie o duši, karmě a reinkarnaci. Na konci nám jak děti, tak rodiče vždy kladli otázky. Bylo to úžasné – většina otázek byla o vědomí Krišny, což nám umožnilo docela otevřeně kázat. Koneckonců, vždyť nás přece pozvali! Na konci jsme vždy rozdávali prasádam pochoutky, což rozešlo všechny zbývající

Programy pro děti desetileté a starší

Jak moji chlapci dospívali, kontaktovali jsme místní střední školy, abychom zjistili, jestli by měly zájem o lekce z vědeckého náboženství, filozofie a kultury. Některé střední školy už nabízely kurzy srovnávací religionistiky, a tak pohotově souhlasily.

Když si nás poprvé pozvala Střední škola biskupa Kellyho, soukromá katolická škola, bylo mému staršímu synovi dvanáct let a vypadalo to, že je připravený přednášet. Můj mladší syn, v té době desetiletý, byl dobrým zpěvákem a hráčem na harmonium. Dohromady z nich byl skvělý tým. Byli jsme nadšení, ale také nervózní, protože to měl být jejich první program ve středoškolské hodině. Velmi pozorně jsme promysleli obsah přednášky a trénovali náš sankirtan, zlepšovali jeho načasování a zušlechťovali ho. Program nakonec dopadl velmi dobře a od studentů jsme dostali spoustu upřímných otázek. Můj syn mi později řekl, že byl tak nervózní,

že se mu třásly nohy, ale nikdo si toho nevšiml. Ta raná léta trénování, pozorování a pomáhání přinesla ovoce. Mluvil o sanátana-dharmě, karmě, reinkarnaci a meditaci s mantrou. A samozřejmě tu byl i kirtan, který celou třídu propojil. Studenti se okamžitě uvolnili a stačilo jen drobné povzbuzení, aby začali tleskat a dokonce i zpívat.

Učitelka byla chlapci tak nadšená, že nás pak zvala každý semestr. Navíc také do školní knihovny umístila mnoho knih Šríly Prabhupády. Tito středoškolští studenti si náš program tak moc užívali, že v dny, kdy jsme je byli navštívit, se zpráva o naší přítomnosti rozkřikla napříč celou školou a mnoho studentů pak vynechalo své lekce, jen aby mohli přijít na tu naši. Jednoho dne navštívil Boise starší oddaný, a tak jsme učitelce navrhli, že by místo chlapců mohl udělat přednášku on. Učitelka byla ale neústupná a chtěla, aby mluvili chlapci. Říkala: „Krása vašeho náboženství je v tom, že i mladí vaší víry ji dokážou tak pěkně a přesvědčivě vysvětlit.“

Po několika letech našich návštěv na této střední škole učitelka nyní vodí své studenty do chrámu na nedělní program a tuto exkurzi stanovila jako jednu z podmínek ke splnění jejího kurzu srovnávací religionistiky. Navštěvující studenti se zapojují do celého programu – kirtan, přednáška, lekce, áráti a prasádam. Učitelce se obzvlášť líbí zpívání a každého studenta povzbuzuje ke zpívání mahá mantry tím, že jim sama jde příkladem. Během áráti se studenti často připojí i k tanci. Je to opravdu docela úžasné a zábavné!

Kdykoliv Boise navštívili cestující sannjási, zorganizovali jsme pro ně hostující lekce na místních univerzitách. Vybrali jsme lekce, které by se mohly vztahovat k vědomí Krišny, a potom jsme zavolali vyučujícím, abychom zjistili, jestli by měli zájem o vědeckou perspektivu k danému tématu. Profesori často souhlasili. Nakonec byli chlapci schopni přednášet v hodinách i během školního roku. Na univerzitách jsme se soustředili více na filozofii a méně na

zpívání a tančení. Tyto lekce trvaly déle, byly větší výzvou a dotýkaly se mnoha různých témat včetně filozofie, sociologie, vzdělávání, literatury, umění, hudby a divadla. Vždy jsme s sebou brali knihy, které jsme zdarma dávali vyučujícím, a studenty jsme zvali na návštěvu do chrámu.

Kostely a mezináboženský dialog

Další krásný způsob, jak lze oslovit místní komunitu, je účastnit se mezináboženských služeb, které se konají v místním kostele. Tyto ekumenické programy se často pořádají během státních svátků, jako je Díkůvzdání nebo Nový rok. Obvykle jsme dostali pět minut, abychom zpívali mahá mantru a přečetli modlitbu nebo verš z Bhagavad gíty.

Účastnili jsme se také panelových diskusí, které pořádaly místní ekumenické skupiny. Zde se chlapci naučili, jak prezentovat svou vlastní filozofii ve vztahu k ostatním náboženským postojům, a také ocenit to, co mají všechna náboženství společné. 🙏

A samozřejmě tu byl i kirtan, který celou třídu propojil.

Vánočr 2

Letošní maraton Šríly Prabhupády nenápadně s trochou obav, jak to v druhém roce pandemie. Nicméně oddaných se zapojilo s velkým nasazením a touhou potěšit Šrílu Prabhupádu nadšení neslo své plody.

Za vyzdvihnutí stojí úsilí bhaktin Zuzany, kterou byl letošní maraton jejím prvním. Rozdala přes tisíc knížek a jen o koupi místa, které samozřejmě právem patří Madhusúdanu Prabhuvovi. Madhusúdan prakticky celý maraton od rána do večera na pražském Andělu. Jeho první místo, kterému se na maraton mnozí rádi vyhne. On to však miluje. S Madhusúdanem Prabhuem rozdávalo několik nových chlapců. Někteří podstoupili tvrdou školu pražského sankirtana, se jim v distribuci dařilo. Rádžéndranáth se v maratonu skončil druhý a rozdál 1 300 knížek, také rozdál svoji první „stovku“ za den, a to v Litoměřicích s příznačným názvem Hořice. Sto knih zaslala rozdat Vidarbha-kanjá mātá dží z Narajana. Je první ženou od roku 2002, která tuto roli prolomila. Podařilo se jí to v Litoměřicích

ní maraton 2021

y začal
naši půjde
ně mnoho
dšením
u. A jejich

zany z Lužců, pro
vním maratonem,
usek jí uniklo třetí
adhusúdanovi
měsíc rozdával
Praha je větší
no oddaných
súdanem Pra-
ců, kteří s ním
kirtanu, a velmi
Prabhu, který
e poprvé letos
malém městečku
a den také doká-
va Gókuly, která
mystickou hranici

Do maratonu se zapojilo i několik dětí – ať už to byli chlapci z Krišnova dvora nebo Lužců nebo děti z Nava Gókuly – oslovovaly kolemjdoucí s nadšením a svou čistotou a nevinností uchvátily mnoho lidí, kteří si od nich s radostí zakoupili ty nejlepší knížky. Mezi dětmi zazářila dospívající bhaktin Gaurángí z Krišnova dvora, která letos ve svých 14 letech vyrazila na svůj první travelling a za maraton byla schopna rozdat 300 knížek. Během maratonu vládla velmi pěkná atmosféra a všichni oddaní z různých center se snažili vzájemně se podporovat a rozvíjet zdravý duch duchovní soutěživosti. Nakonec se maraton svým konečným výsledkem stal nejlepším od roku 1996. Rozdalo se přes 16 tisíc knížek. Je radost vidět tolik oddaných zapojených do této krásné služby a těšíme se, že se nás příští rok na maraton vydá ještě více.

„Tyto knihy a časopisy jsou nejdůležitějšími zbraněmi pro naši propagandu, abychom porazili armádu nevědomosti máji. Čím více takové literatury vydáváme a prodáváme po celém světě, tím více svět osvobodíme z jeho sebevražedného směru. Takže vaše práce je tou nejdůležitější kazatelskou prací. Nechť vám Krišna žehná víc a víc. Děkuji vám, že mi pomáháte tímto způsobem.“

Dopis Džajadvaitovi, Haidarábád, 18.12.1972 🙏

DOVĚTEK

Když jsem posílala tento text naší korektorce Hémalatě Thákurání, připsala mi k němu ještě pár vět:

Drahá Džalángí,
musím Ti ještě rozhodně napsat, že tento úžasný příspěvek není úplný - autor totiž zcela skromně zapomněl sám na sebe! Sankirtan Prabhu rozdál na Vánočním maratonu naprosto neuvěřitelný počet knih, přes dva tisíce! Inu, nomen omen, jak říkají latínici, jméno - znamení! Všichni sankirtanovi oddaní rozdali naprosto rekordní počty knih! A i ti, kdož

mají „jen“ jednotlivé knihy, i ti jsou nesmírně vzácní a důležití, neb právě tak jsem se setkala se svým sankirtanovým oddaným třeba já. Ten den asi vůbec ani nerozdával, ale jen přenášel náruč knih na místo programu v našem městě a cestou mě potkal, a tak jsem dostala „svou“ knihu... Každíčká rozdaná kniha je důležitá!

Sláva VŠEM sankirtanovým oddaným!

Sláva Sankirtanovi Prabhuovi, nedostižnému vítězi sankirtanu v české játre!

Velmi Tě prosím, pochval tento naprosto transcendentální sankirtanový výkon Sankirtana Prabhua k jeho příspěvku! Díky moc!

Ts HTdd 🙏

LADU ZÁKLAD KAŽDÉ STRAVY, DEJ SI KAŠTAN Z DAMODARY!

 DAMODARA®

kaštanové

LADU

s brusinkami

Složení: bio kaštanová mouka, karamel ze třtinového cukru, kokosový tuk, brusinky.

VYROBENO Z ÉKÁDAŠÍ SUROVIN
www.damodara.cz

SÁDHAKOVÉ oceňují písma

Číst tedy denně z vaišnavských písem jako Bhagavad gítá taková, jaká je, a Śrímád Bhágavatam je nezbytnou součástí silné sádhany. V přímém kontrastu s tím, oddaní, kteří zanedbávají tyto základy duchovního poznání, se brzy stanou slepými vůči slávě těchto děl a uvažují: „Proč bych měl obtěžovat lidi distribucí těchto knih?“

Náklonnost Śrily Prabhupády k písmům bhakti byla očividná a opakovaně povzbuzoval své následovníky, zvláště ty, kteří distribuovali jeho knihy, aby sami jeho knihy denně četli. Zvláště pro distributory knih je důležité číst z písem každý den, neboť toto čtení očišťuje inteligenci a dává transcendentální schopnost vidět utrpení ostatních i chápat, proč je důležité distribuovat transcendentální literaturu pro zmírnění jejich utrpení. Śrila Prabhupáda tento bod objasňuje: „Čtení knih očistí inteligenci. Očištěné srdce a mysl znamená vědomí Krišny.“

Silná sádhana dává transcendentální vizi

V Gítě (18.20) Krišna popisuje, jak člověk v kvalitě dobra vnímá svět: „Věz, že poznání, jehož prostřednictvím člověk vidí jednu nerozdělenou duchovní podstatu ve všech živých bytostech, i když jsou rozdělené do nespočetně mnoha podob, patří ke kvalitě dobra.“

Pán také zdůrazňuje (Gítá 4.35), že tato duchovní vize nejen bezpečně ukotví postavení oddaného v duchovním životě a brání v poklesnutí, ale také zkouší, zda oddaný skutečně vstřebal transcendentální poznání od duchovního mistra: „Až od seberealizované duše získáš skutečné poznání, už nikdy nepoklesneš do takové iluze, protože pak uvidíš, že všechny živé bytosti nejsou ničím jiným než nedílnými částmi Nejvyššího, že patří Mně.“

Když oddaný vidí, že všechny živé bytosti patří Krišnovi, přirozeně k nim rozvíjí lásku. Účinky této transcendentální vize dosvědčuje Śrī Íšópaniśad (6):

„Kdo vidí všechno ve vztahu k Nejvyššímu Pánu, kdo vidí všechny bytosti jako Jeho části a kdo spatřuje Nejvyššího Pána ve všem, ten nikdy nic a nikoho nemůže nenávidět.“

A ve významu Śrily Prabhupády ke Śrímád-Bhágavatamu 2.7.47 nacházíme: „Svrchovaný Pán je Nejvyšší Duší všeho, a proto v nejvyšším pojetí můžeme realizovat svůj láskyplný cit. Cit existuje ve vztahu dvou duší. Otec cítí náklonnost ke svému synovi, protože je mezi nimi určitý blízký vztah. Tyto city v hmotném světě jsou ovšem plné nedokonalosti. Jakmile se setkáme s Osobností Božství, city se projeví naplno, jelikož mezi námi a Pánem existuje skutečný citový vztah. Pán není předmětem lásky na úrovni hmotných příměsí v podobě těla a mysli, ale je plným, nic neskrývajícím a neznečištěným předmětem lásky pro všechny živé bytosti, protože je Nadduší neboli Paramátmou v srdci každého. Na úrovni osvobození se láska k Bohu probouzí ve své plnosti.“

Ve Śrímád-Bhágavatamu 7.7.21 Śrī Prahlád Mahárádž uvádí analogii, která dále vysvětluje, jak oddaný dosáhne této výlučné vize: „Tak jako zkušený mineralog či geolog ví, kde je zlato, a může pak investovat peníze, aby tam kopal a chemicky oddělil zlato od rudy, zkušený spiritualista ví, kde je ve hmotě duše. Ten, kdo neprošel patřičnou průpravou, nedokáže rozlišit zlato od kamene. Hlupáci a darebáci, kteří se nenaučili od zkušeného duchovního učitele, co je duše a co hmota, podobně nedokáží pochopit existenci duše v těle.“

Schopnost vidět

Stručně řečeno, osvojení si duchovního poznání a odpoutanosti primárními oddanými praktikami počínaje nasloucháním a džapováním obdařuje oddaného schopností vidět, jak Nejvyšší Duše i podřízená duchovní duše existují ve všech hmotných tělech.

Pro zdůraznění Pán Krišna opakovaně uvádí tento bod v Gítě: „Díky pravému poznání a pokorné povaze

hledí lidé vědomí si Krišny stejně na učeného a mírného bráhma, krávu, slona, psa i vyvrhele, který jí psy.“

Krišny si vědomý jógi vidí Krišnu ve všech bytostech a vidí také každou bytost v Krišnovi (čili v Nejvyšším). Takový člověk vědomý si Krišny vidí stejného Krišnu, Nejvyšší Osobnost Božství, všude. „Kdo vidí Nadduši doprovázející individuální duši ve všech tělech a ví, že duše ani Nadduše v těle odsouzeném k zániku nikdy nezanikají, ten skutečně vidí.“

Všechny vaišnavské autority se tedy shodují, že ten, kdo přísně praktikuje oddanou službu, rozvíjí porozumění, že tělo a duše živé bytosti se liší. Člověk s tímto porozuměním je vysoce úspěšný při distribuci knih Šríly Prabhupády.

Závěrem je, že pro efektivní distribuci knih je třeba je číst a následovat to, co učí. Oddaný pevně zakotvený v každodenní sádhaně zůstává nejen nadšený distribuovat transcendentální poznání, ale také se k tomu stává duchovně zmocněným. Pokud jde o šíření vědomí Krišny, takové oddané nemůže nic na světě nahradit.

Tato duchovní zralost musí být získána praxí – a značnou! Autor Šrí Čaitanja čaritamrity (Madhja lílá 25.278) tyto pravdy potvrzuje: „Jedením obilovin člověk zesílí, ale oddaný, který jí pouze obyčejné obiloviny, aniž by si vychutnával transcendentální zábavy Pána Čaitanji Maháprabhua a Krišny, postupně zeslábně a poklesne z transcendentálního postavení. Pokud však někdo vypije pouhou kapku nektaru Krišnových zábav, jeho tělo i mysl rozkvetou a začne se smát, zpívat a tančit.“

A konečně, hluboce jasný výklad Šríly Prabhupády k tomuto verši nás učí, jak dnes máme v našich každodenních životech uplatňovat tento základní duchovní princip jako oddaní vědomí si Krišny. „Každý oddaný, který je spojený s hnutím pro vědomí Krišny, musí číst všechny knihy, které jsme přeložili (Čaitanja čaritamritu, Šrímad Bhágavatam, Bhagavad gítu a ostatní), jinak bude po nějaké době pouze jíst, spát a poklesne ze svého postavení. Tím by přišel o příležitost dosáhnout věčného a blaženého života na úrovni transcendentálního štěstí.“ 🙏

Mahótsáha prabhu, žák Bhakti Vikáše Svámího, z chrámu v Atlantě (USA) je momentálně jedním z nejlepších rozdavačů knih z celého světa. Minulý rok dokonce překonal letitý rekord Harinámánandy prabhua a rozdal 1458 knížek ze jeden jediný den.

Pět dní, které otráslly Sovětským svazem

Ananta Śánti dás

Příspěvek k 50. výročí návštěvy Śríly Prabhupády v bývalém Sovětském svazu. Adaptováno z knihy „Jak jsme se Svámím lovíli nosorožce“ od Šjámasunday dáse

Neděle 20. června 1971

K moskevskému letišti Šeremetěvo se v dopoledních hodinách pomalu snáší Jumbo Jet, Boeing 747 linky Air India z Dillí - první Jumbo Jet, který přistane v Sovětském

svazu. Dav zvědavců, včetně reportérů a televizního štábu, nadšeně pozoruje toto obrovské dopravní letadlo z vyhlídkové terasy. Kapitán letadla, pan Lál, si během letu do pilotní kabiny pozve velmi vzácné-

ho cestujícího, aby mu ukázal technické vychytávky létajícího paláce. Vzácný cestující se jmenuje A. Č. Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda, zakladatel-áčárja Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny. Cestuje do Moskvy spolu se Šjamasundarou dásem a Aravindou dásem, svými americkými žáky. Všichni tři mají turistické vízum na pět dní, které obdrželi na základě oficiální pozvánky od profesora Kotovského z moskevské Akademie věd. Cestu organizuje turistická agentura Inter-turist – se zajištěným ubytováním v hotelu a prohlídkou města (včetně sledování KGB).

Pondělí 21. června

Kolem desáté dopoledne se Šríla Prabhupáda setkává s profesorem Kotovským v jeho kanceláři v Orientálním institutu Akademie věd. Doprovází ho Šjamasundar a také kapitán Lál. Šríla Prabhupáda vede s profesorem Kotovským téměř dvouhodinový rozhovor v angličtině. Profesor Kotovský zmiňuje, že v Sovětském svazu byla do ruštiny přeložena již celá řada významných staroindických textů – například některé Purány, Mahábhárata, Rámájana, Manu Samhitá a další. Šríla Prabhupáda tuto skutečnost kvituje pozitivně. Ale snaží se převést rozhovor na duchovní téma. Jako kazatel mise Pána Čaitanji Maháprabhua se snaží profesora Kotovského přesvědčit o vědomí Krišny. Na základě učení Bhagavad gíty takové, jaká je, ne takové, jak ji chápou a interpretují indologové. Celý rozhovor je natočen na kazeťák, který Šjamasundara propašoval v plátěné tašce (k poslechu na: prabhupadavani.org/transcriptions/conversation-prof-kotovskyy). Ke konci rozhovoru se Šjamasundar profesora Kotovského ptá, zda by bylo možné na univerzitě nebo v prostorách Institu-

tu uspořádat přednášku. Kotovský dává najevo, že to asi možné nebude. Poté se omluví, protože odjíždí na dovolenou. Prabhupáda se vrací se Šjamasundarem do hotelu pěšky. Kapitán Lál odjede zpět na letiště o něco dříve.

Úterý 22. června

Šríla Prabhupáda stráví den návštěvou moskevských pamětihodností. Šjamasundara shání čerstvou zeleninu a ovoce. Vystojí dlouhé fronty před obchody. Kupuje také rýži, cukr a mléko, dost k navaření sladké rýže. Nechybí ani setkání s agentem-provokatérem KGB, který se vydává za adepta jógy a zve Šjamasundaru na tajné setkání.

Středa 23. června

Šjamasundar jde do státní směrnárny poblíž hotelu rozměnit americké dolary na rubly. Před směrnarou stojí hloučky veksláků. Jeden mladý muž, Ind, Šjamasundaru diskretně oslovuje a nabízí mu lepší kurz než státní směrnárna.

Představuje se jako Madhukara. Jeho otec pracuje na indickém velvyslanectví v Moskvě. Představuje Šjamasundarovi ruského mladíka, který ho doprovází – vlasatého a fousatého studenta filologie z Moskevské univerzity, Anatolije.

„Nemáte džiny na prodej?“ ptá se Anatolij Šjamasundary. „Nebo možná nějaké desky Beatles?“ „Desky od Beatles nemám, ale jsem teď v Moskvě s duchovním učitelem Beatles,“ odvětí Šjamasundara pobaveně (Prabhupáda učil George Harrisona, Johna Lennona a Yoko Ono bhakti jógu, když v roce 1969 krátce pobýval na Lennonově panství poblíž Londýna). Anatolij je překvapen. Slovo dá slovo a Šjamasundar, Madhukara a Anatolij odcházejí do hotelu za Šrílou Prabhupádou. Aravinda vaří prasádam v malé kuchyňce pro personál na patře hotelu, Šjamasundar se coby služebník a svědomitý sekretář věnuje Prabhupádově korespondenci. Začíná dlouhý rozhovor mezi Prabhupádou a Anatolijem. Anatolij má velký zájem o učení Véd, přečetl už mnoho knih o józe a východních naukách. Rozhovor pokračuje dlouho do noci. Madhukara odchází už kolem šesté večer.

Čtvrtek 24. června

Anatolij přichází do hotelu kolem jedenácté. Prabhupáda mu vysvětluje základy praktikování bhakti jógy, zpívání mahá mantry na růženci a obětování vegetariánského jídla Krišnovi na domácím oltáři. Diskutuje s Anatolijem o možnostech

**Na území bývalého Sovětského svazu
dnes žije 150 tisíc oddaných.**

šíření vědomí Krišny v Sovětském svazu. Anatolij je neobyčejně bystrý student. Během 24 hodin se toho od Prabhupády naučí víc, než by se průměrný žák naučil za měsíc. Výuka bhakti jógy se protahuje pozdě do noci. Anatolij přespí na pohovce v předsíni hotelového pokoje.

Pátek 25. června

Prabhupáda, Šjamasundara a Aravinda se s Anatolijem, Madhukarem a jeho otcem brzy ráno loučí v hotelové hale. Odjíždějí na letiště, kde na ně čeká letadlo do Paříže. Byla to první a zároveň poslední návštěva Šríly Prabhupády v Sovětském svazu.

Doslov

Šríla Prabhupáda později profesorovi Kotovskému napsal děkovní dopis, ve kterém mu navrhl tři témata k dalším diskusím: 1. Vědecký

koncept socialismu a komunismu, 2. Vědecký význam beztržní společnosti a 3. Poznání skrze autorizovanou tradici. Profesor Kotovský na dopis nikdy neodpověděl.

Anatolij, zasvěcený Šrílou Prabhupádou jako Ananta Šánti dás, první oddaný Krišny v Sovětském svazu, dokázal vybudovat síť oddaných Krišny, kteří se pravidelně setkávali a zpívali Haré Krišna, četli samizdatová vydání knih Šríly Prabhupády a uctívali prasádam. Za necelých pět let tak v Sovětském svazu vznikly desítky „ilegálních“ středisek hnutí Haré Krišna. KGB samozřejmě brzy zasáhla a oddaní byli zatýkáni, vyslýcháni, mučeni a posíláni do lágrů nebo psychiatrických léčeben. Ananta Šánti byl podroben elektrošokům a byly mu podávány silné léky. Teprve v roce 1989, s nástupem Gorbačova a perestrojky (demokratizací poměrů), se pohnou ledy.

Mnozí oddaní jsou dnes přesvědčeni, že ledy se tehdy hnuly milostí Pána Narasinhadévy a modliteb Jeho oddaných. Po celém světě se v osmdesátých letech konaly protestní pochody před sovětskými ambasádami, ve kterých oddaní Krišny žádali, aby jejich souvěrci v Sovětském svazu byli okamžitě propuštěni a aby jim bylo umožněno svobodně provozovat bhakti jógu, vědomí Krišny, jako všude jinde na světě.

V roce 1990 se oddaní v Sovětském svazu konečně mohli zaregistrovat jako státem uznaná náboženská společnost. Ananta Šánti opustil tělo v roce 2013. V Rusku, na Ukrajině, v Bělorusku, ale i v Kazachstánu, v Tadžikistánu, Arménii, Azerjbajdžánu a jinde ve světě, dnes žije více než 150 000 ruský mluvících oddaných Krišny. 🙏

Uctívání vaišnavů

Veškeré bohatství, které dokážeme nahromadit za celý život služby, je bezvýznamné v porovnání s požehnáním

duchovního učitele. Je to požehnání, které je tím klíčovým faktorem, a nejen požehnání našeho duchovního mistra, ale celé sampradáji, předchozích duchovních učitelů. Člověk by nicméně neměl přeskakovat. Měli bychom přistupovat skrze poslušnost a skrze vaišnavy, a proto se člověk musí zjemnit.

a „ten vaišnava je slabý a ten další je moc tvrdohlavý“. Žádný vaišnava pro nás není dost dobrý. Nicméně v jednom bodě se ale všichni vaišnavové stanou dobrými, až na jednoho – nás samotné. Všichni ostatní jsou hodni uctívání. Musíme se tedy dostat do tohoto bodu. To je složité, pokud se člověk identifikuje s varnášramou a je v náladě kšatriji, bráhmany nebo šúdry. Pouze v čisté transcendentální náladě můžeme skutečně uctívat všechny vaišnavy, protože se všechny chyby stanou nevýznamnými v porovnání s duchovním kreditem. Pokud vidíme, že někdo má duchovní kredit, koho zajímají chyby? Chyby nemají význam. Takto můžeme oceňovat a uctívat všechny vaišnavy.

Na začátku děláme mezi vaišnavy rozdíly a myslíme si: „Tehle vaišnava je začátečník,“ nebo „tamten není autorizovaný“

12.11.2018, Vrindávan 🇮🇳

Šástra čakšušá versus **facebook** čakšušá

Zatímco transcendentalisté vidí svět skrze šástry, svatá písma jako Bhagavad gítá taková, jaká je, vidí miliardy lidí v dnešních dobách svět skrze facebook. Dokonce mezi nimi jsou i oddaní Krišny. Facebook, ač se to mnohým nezdá, je spolu s dalšími sociálními sítěmi veskrze toxická internetová platforma.

V dětech a mladistvých způsobuje závislost (někteří tráví „v sítích internetu“ až 8 hodin denně),

pěstuje v nich narcismus, nenávisť a opovrhování, které často vedou k depresím, k sebevraždám.

Formuje také veřejné mínění: jakýkoliv člověk bez vzdělání, choromyslný amatér, fanatik, spekulant, narcista, sadista, atd. může skrze Facebook, Instagram či Twitter ovlivnit názory milionů manipulovatelných jedinců.

Oddaní Krišny, zejména mladí, si musí dávat pozor, a nepřijímat

to, co se píše a ukazuje na sociálních sítích, za bernou minci. Polopravdy bývají totiž ještě horší než nepravdy. Musíme vidět všechno z pohledu autorizovaných šáster, které nám dal Šríla Prabhupáda (šástra čakšušá). Čaitanja Maháprabhu také učil své přívržence, aby se nezapojovali do „vesnického tlachání“ – grámja kathá na paibé.

Míní vás
Džajgurudév dás 🇮🇳

MILUJI VÁNOCE

aneb

hluboká vánoční samskára

A jsou zase za námi, každoročně očekávané Vánoce! Každý rok tolik emocí, úsilí, nadšení, těšení, očekávání, rozčarování, zklamání a nakonec třeba i prázdnoty... Nebudu vám lhát, miluju Vánoce, i když je neslavíme, a vím, že v tom mezi oddanými nejsem sama.

Až tento rok mě napadlo zamyslet se, co je pro mě a možná i pro další oddané na Vánocích tak přitažlivé. Že

i když pro nás – jako adepty na oddané – Vánoce nemají moc filozofickou ani historickou podstatu, přesto mám(e) tento čas rádi.

Pochopila jsem, že je to opravdu hluboká samskára z dětství. Vyrostla jsem v rodině (a v době), která asi jako většina rodin v Čechách neměla blízko k náboženství, a Vánoce byly a jsou hlavně světskou tradicí než nějakým náboženským svátkem. Vánoce jsem si proto nikdy nespojovala s Ježíšem. Když se mluvilo

o Ježíškovi, nebylo to pro mě jméno a osoba, ale nějaké vánoční cosi, co jsem si ani moc nedokázala představit. Jen jsem věděla, že létá, vstupuje oknem, nosí v pytlí dárky a rozhodně mu nevdá zima.

Takže náboženské pochopení či cítění Vánoc nulové. Milovala jsem ty vánoční vůně cukroví, pomerančů, skořice, jehličí, to vzrušení z těšení se na dárky, a když jsem byla starší i z nakupování dárků, všechny ty vánoční barvy a světélka a cel-

kovou atmosféru ve společnosti. Ale hlavně, pro mě jako pro dítě, byly Vánoce ve znamení rodinného zázemí, naprostého bezpečí a bezmezného rodičovské lásky.

Navíc Vánoce nejsou záležitostí jen jednoho dne. Jak víme, celý advent je přípravou na Vánoce. Celý měsíc společnost prožívá a připravuje se mentálně i materiálně na svátky – uklízí, zdobí, peče, vaří, nakupují, navštěvují se, zpívají koledy, přejí si... Tolik činností, zvyků a meditací celý měsíc každý rok je recept na hlubokou samskáru dítěte, kterou si potom nese celým svým životem.

Tradice ve vědomí Krišny

A to mě přivedlo k dalšímu zamyšlení. Jak moc v nás zanechala a jak nás ovlivnila dobře provedená „světská tradice“? A proč nepředat našim dětem a nám samotným tak hlubokou samskáru s duchovním námětem?

Přemýšlela jsem o Džanmáštami, nebo i jiných svátcích, kterých máme ve vaišnavské tradici naštěstí mnoho. Proč nenavodit tak hlubokou meditaci a tak sil-

né prožitky z vaišnavských svátků? Někdy to vypadá, že pro nás je Džanmáštamí, den příchodu Pána Krišny, jednodenní záležitostí, co se týče příprav, meditace a účasti.

A je to škoda, je to škoda pro nás a ještě větší škoda pro naše děti, kterým předáváme naše hodnoty, chceme, aby byly oddanými, a které mají být budoucností kazatelského hnutí... Samozřejmě ideálně je třeba navodit takovou atmosféru v celé společnosti oddaných, a to může vzít čas, jednodušší už je to v komunitě, ale začít můžeme každý ve své rodině.

Proč se společně nepřipravovat na nadcházející svátek s měsíčním, čtrnáctidenním nebo týdenním předstihem? Můžeme číst o té dané podobě Krišny, zpívat bhadžany, vyrábět výzdobu a ozdobit tematicky chrám, dům, byt, místnost, kde žijeme. Můžeme dělat nějakou extra službu navíc, zpívat více kol na růženci, každý večer zpívat kirtan, připravovat a rozdávat prasádam pro potěšení Nejvyššího Pána. Zvat ostatní oddané na prasádam a třeba společně vymyslet a připravit na nadcházející festival nějakou „atrakci“ – divadlo, bhadžan nebo báseň. Připravovat speciální dobroty,

které se mohou pojit s nějakou zábavou, květinové nebo jiné speciální výzdoby na chrámový nebo domácí oltář. Možností je nekonečně, stejně jako je nekonečně zábav Pána Krišny v Jeho různých podobách.

Jako Gundičá

Inspirací nám může být Šrí Čaitanja Maháprabhu, který se se svými společníky a oddanými například připravoval na festival Rathajátra čištěním chrámu Gundiči, přípravou sankirtanových skupin na rathajátrový průvod, nebo Pán Nitjánanda, který hrál se svými společníky a oddanými divadlo o Krišnových zábavách. Třeba měsíc Kárttik, na který se většina oddaných těší, má pro ně větší význam také právě proto, že trvá celý měsíc, takže čas pro meditaci je delší než jeden den :). Během Kárttiku je mnoho festivalů, každý večer se obětují lampičky, zpívá Dámódarášataka, a všechny tyto činnosti v nás zanechávají hlu-

Vytvořme si v tradice ve vědomí Krišny.

boké prožitky, které si s sebou dále neseme. A to je, oč tu běží!

Zkrátka, vytvořme si v rodinách tradice ve vědomí Krišny, které budeme předávat našim dětem. Zapojme svou kreativitu, nadšení a meditaci do příprav i do festivalu samotného. Snažme se vytvořit tak silnou atmosféru, aby všechny naše smysly, mysl, inteligence i srdce byly zapojeny v přípravách a oslavách Pána Krišny a Jeho různých podob. Aby tato atmosféra byla tak nakažlivá a hluboká pro nás, naše děti a ostatní oddané, že se budeme těšit na další festivaly jako malé děti na Ježíška... :)

Není manželství špatné PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT?

Nebylo by lepší tuto myšlenku úplně přeskočit a místo toho využít čas ke zlepšení naší duchovní praxe a vrátit se k Bohu rovnou, než zabřednout do rodinného života? Na tuto otázku ve skutečnosti existují dvě odpovědi.

První je, že ten, kdo je skutečně odříkavý, má zkušenosti z odříkání z minulých životů, může skutečně udělat lépe, když vynechá manželský život, protože bude schopen správně využít svůj čas ke kultivaci své duchovní praxe. Toto je obecně cesta doporučená z písem pro duchovně pokročilé osoby.

Avšak ten, kdo není na této úrovni, bude mít problém ovládat svou mysl. Nejen že bude nucen vydávat velkou část své energie na potlačování své přirozenosti, ale pravděpodobně si nakonec vytvoří nezdravý vztah s opačným pohlavím. Bude to nejen ohrožení jeho duševního zdraví, ale také to podkope jeho duchovní praxi. Lidé v této situaci obvykle nedělají velký pokrok a existuje velké nebezpečí, že každou chvíli poklesnou.

Když člověk začíná s duchovním životem, přijde fáze velkého nadšení, kterou může využít k tomu, aby pozdvihl svůj duchovní život tím, že se stýká se staršími oddanými, rozdává

knihy a vykonává jiné služby, studuje písma, cestuje na svatá místa nebo dokonce stráví určité období života v ášramu. Poté, co toto počáteční nadšení opadne a mysl začne dělat potíže, je důležité získat zkušené vedení a provést přechod do rodinného života.

Existují tři úrovně, na kterých lze žít:

- a) duchovní
- b) zbožná
- c) hříšná

Manželství existuje proto, aby pomáhalo lidem, kteří jsou na hříšné úrovni, postoupit na zbožnou úroveň a odtud mít šanci dosáhnout skutečně du-

chovní úrovně a otevřít cestu k dosažení skutečného odříkání.

Rádi se považujeme za velmi pokročilé, čisté oddané, ale pravdou je, že většina z nás pochází z velmi hříšného prostředí. Nejsme v první kategorii, ale ve třetí. Jsme hříšní lidé, kteří se snaží být oddanými Krišny.

Většina z nás ještě není schopna udržet si skutečně duchovní úroveň. Zároveň je pravděpodobné, že bez dobrého partnera nebudeme schopni udržet zbožnou úroveň.

Často můžeme vidět, že muži, kteří se odmítají oženit, protože si myslí, že je to májá, nebo protože se obávají zodpovědnosti, skončí tak, že mají aférky s různými dámami, a dámy, které mají podobnou mentalitu, skončí v poměrech s různými muži. To je příznak toho, kdo není na duchovní úrovni, ale ve skutečnosti na hříšné úrovni. Jak vysvětluje Šríla Prabhupáda, hříšný člověk se nemůže přiblížit k Bohu.

Manželství je instituce, která existuje přesně proto, aby pomohla člověku vystoupit z hříšné

na zbožnou úroveň, kde má větší šanci úspěšně praktikovat vědomí Krišny a vrátit se zpět k Bohu.

Rádhánáth Mahárádža říkával svým ženatým žákům: „Postarejte se o toto manželství, jako by na něm závisel váš duchovní život, protože tomu tak je!“ Může to znít jako vtip, ale ve skutečnosti je to velmi pravdivé. Pro mnohé z nás je úspěšné manželství prakticky jedinou šancí, kterou máme, abychom si zachovali zbožný život a mohli se v tomto životě vrátit k Bohu. ❧

Prabhupáda a jeptiška

Když jsem cestoval se Šrílou Prabhupádou v Londýně, zpíval jsem před chrámem Bury Place, když kolem prošla starší karmelitánská jeptiška. Měla na sobě celou naškrobenou pokrývku hlavy a róbu a vypadala velmi krásně a duchovně zplnomocněná.

Řekl jsem: „Dobré ráno, sestro... Haré Krišna!“ Široce se usmála a řekla velmi nadšeně: „Dobré ráno a Haré Krišna i tobě!“ Zastavila se, aby si promluvila, a po chvíli jsem řekl: „Náš duchovní mistr je tady... chtěla bys ho poznat?“ Řekla ano, tak jsem ji přivedl do chrámu a šel se zeptat Šríly Prabhupády, jestli by se s ní nechtěl setkat. Řekl ano, tak jsem ji doprovodil do jeho pokoje.

Měl jsem ve zvyku, že jsem mu vzdal poklony pokaždé, když jsem vstoupil do jeho pokoje, a tentokrát jsem byl překvapen, když jsem ji viděl, jak následuje. Uklonila se, položila čelo na podlahu a zůstala tam, dokud jsem neskončil dvě hlavní modlitby ke Šrílovi Prabhupádovi. Oceňoval, když oddaní pronášeli modlitby nahlas, a ne jen tiše a rychle položili hlavu na podlahu. Řekl, že praktikování tohoto pomáhá oddanému postupovat rychleji a také zcela a úplněji porozumět vznešené povaze Gura.

Šríla Prabhupáda se usmíval od ucha k uchu a s touto svatou sestrou mluvil asi deset minut. Na všem se naprosto shodli. Citoval Krišnu a Bhagavad gítu a ona odpověděla něčím z Pána Ježíše a Bible.

Po deseti minutách řekla: „Šrílo Prabhupádo, bylo úžasné vás dnes poznat. Víím, že jste zaneprázdněný, takže pokud s tím souhlasíte, už půjdu.“ Úsměv Jeho Božské Milosti se rozzářil ještě víc, Prabhupáda sňal girlandu, kterou měl na sobě, a podal mi ji, abych jí ji pověsil na krk.

Jednota. Miluji to. Všechna sláva Šrílovi Prabhupádovi a Pánu Ježíši Kristu! Všechna sláva všem vaišnavům!

Vyprávění Craiga Josepha (Nandy Kumára prabhua) ❧

JAK JSEM PŘIŠEL do vědomí Krišny?

Po zralé úvaze, pro dobro duchovního poselství, o němž jsem přesvědčen, že je součástí i mého příběhu, jsem se rozhodl napsat pár slov o tom, jak jsem přišel do vědomí Krišny. Věřím, že všechny příběhy, které se do soutěže o Deník Harišauriho Prabhua o životě Šríly Prabhupády přihlásí, bezesporu ponесou společného jmenovatele. Psát o tom, co je z různých úrovní poznání spíš věcí nevědomosti, by nemuselo být někomu, kdo byl jejich součástí a nepřeje si být jmenován, zcela milé. Víím, že toho bylo Šrílou Prabhupádou napsáno dost na to, aby k tomu musel někdo něco dodávat, ale možná, že by se Prabhupádovi líbilo číst o tom, jak ve svých životech realizujeme jeho učení o věčném životě s oddanou službou Krišnovi.

I když se snažíme rozvíjet duchovní hodnoty, dnešní způsob života není místem ke spočinutí v tiché meditaci o ničím nezatížené službě. Každý se musíme nějak snažit o své místo pod sluncem. Je mi ctí a potěšením, že můžu být součástí života rodiny, která mě přivedla do vědomí Krišny. A co by to bylo za rodinu, kdyby si člověk nemohl dovolit ten luxus chránit zájmy je-

jích členů nebo si i tu a tam ze sebe udělat nevinnou legraci.

Můj příchod do vědomí Krišny proběhl ve třech fázích. Poprvé jsem vědomí Krišny ochutnal. Po druhé zkonfrontoval a potřeťi zažil.

Poprvé to bylo po oslavě tačkových padesátých narozenin, když nám věnoval, protože on to nejí a nechce to vyhazovat, dárkový koš nadtý prasádam – vegetariánskými dobrotami od svého švagra. Strejda-bubeník, mamčin brácha a vyvrhel rodiny, konvertoval z důstojné víry do nějakého blbnutí s Haré Krišnou, když mi bylo asi osmnáct. Ač jsem byl „intelektuál“ hrdý na víru svou, prasádam jsem se nemohl nabažit. Přijímání skončilo transcendentální běhalkou. Jako bych ztratil záklopku. Čím víc prasádam dovnitř, tím víc máji ven. Netušil jsem, že tohle je jen začátek něčeho, co se stane, ale co by se nestalo, kdyby se nestalo, co se stalo.

Druhá fáze byla začátkem něčeho zcela nového, čím jsem byl doposud políben jen velmi chladně. Stalo se řádku let poté, co zvláštní panoptikum osudů členů rodiny provázely všeliké debaty s mou o rok mladší sestřenkou, dcerkou toho strejdy. Byl jsem toho názoru, že pokud nám Bůh dává smysly a projevuje v našem životě všechno tak, aby si bylo vzájemně prospěšné při realizaci svého poslání, jaký

smysl by mělo odmítat potenciál jejich krásy, který se nám takto přímo nabízí? To znamená i v případě špatnosti, které jsou ve skutečnosti požehnáním pro toho, kdo si z nich má potřebu odnést ponaučení.

To, co jsme se sestřenkou tenkrát dělali, jsem výše nazval všelikými debatami, nikoliv diskusí, protože při diskusi jde o rozhovor konstruktivní, kdy jeden staví svá sdělení na sdělení toho druhého. Nikoliv na potřebě mít navrch, což končovalo

„prásknutím dveří“. Prostě dva berani.

To, co v případě mé maličkosti ale rozhodlo o přijetí její filozofie za

svou, se stalo až o tři roky později na bratrově svatbě, respektive zhruba dva týdny po její oslavě. Nebyl jsem na ní jen jako svědek sňatku s jeho nastávající, ale i něčeho dalšího. Protože se brácha hlásil k učení mistra Činmoje (meditace v tichu), pronášení manter mu nebylo cizí a dodnes má potřebu strkat všechny mantry do jednoho pytle, pozval na svatbu strejdu s jeho děčkama, aby vnesli do bujarého veselí i trošku toho duchovního rozměru. Jakožto profesionální hudebník brácha samozřejmě připravil celovečerní kulturní program, do něhož zahrnul i vystoupení se zpíváním Haré Krišna mahámantry. Když nastal čas oddaných k vystoupení, zeptal jsem se strejdy, jestli bych si s nimi mohl zajamovat na bubny, protože mě už nějakou dobu láká do nich s někým bouchnout. Po dvaceti minutách hraní a zpívání dokolečka toho samého jsem začal vnímat mezi obecenstvem určitou nervozitu, a tak jsem se několika přechody snažil jamík ukončit. Nezdářilo se, a tak jsem raději z pódia vyšuměl... tušil jsem opět něco, co na sebe nedalo dlouho čekat. Být

součástí společnosti, která se hlásí k víře milosrdenství vůči bližnímu svému, a demonstrativně paradoxně sama předvádí to, co ve způsobu jejich víry chybí, a pro co, tímto jejich pojetím víry, prostor být ani nemůže, jsem slušně řečeno nevnímal příliš libě. Bytostně jsem cítil právo oddaných se bránit. To, co ale udělali, mi vrtalo hlavou ještě hodně dlouho po svatbě. Jen tiše opustili pódium a sedli si zpátky ke stolu. Je pravda, že strejdova modrá krev to musela rozdýchávat ještě nějakou dobu zavřená v autě, konejšena tetou..., že odjíždět je

nesmysl, protože by se potvrdilo, že „měli“ pravdu, ale ty, protože jsi jejich částí, vnímanou jimi jako zrcadlo odrážející jejich nečistoty, se snažíš a čistiš od hříčů, kterých jste se napáchali, a máš právo na jejich přijímání tebe takového, jaký jsi. A to, že to nechtějí, to není tvůj problém, ale jejich... Do společnosti se vrátili až za hodně dlouho.

Svého času jsem se ptal na důvod, proč Bůh chtěl, aby Jeho děti podstupovaly utrpení, které jim předurčil zažít. Ježíš, sv. František z Assisi, Haridás Thákur... Dostalo se mi prostě odpovědi, že proto, aby tím proslavil svého oddaného. Na příkladu konfrontace čistoty s násilnými křivdami pak může snadno demonstrovat význam obnovení čistotného vědomí, nezbytného v překonávání nevědomosti a dosažení dokonalosti života. Jak rozvojem procesu nevědomosti, tak procesu transcendentálního poznání ukazuje správnou cestu životem na stovky let.

Když oslava skončila a zbyli jsme na úklid jen nejbližší příbuzní, nějak mi bylo na tom švédském stole líto toho množství prasádam, které oddaní přivezli a málokdo se ho dotkl. Dodnes si vybavím ten pocit při vyhazování plného kbelíku zkyslého kičří do záchodu, aniž bych o tom zatím vůbec něco věděl... Asi dva týdny na to jsem zavolał sestřence s tím, že bych tomu všemu rád porozuměl, že třeba ten klíč k pokoře, které jsem byl z jejich strany na svatbě svědkem, je v tom, co se mi snažila vysvětlit a já pořád nějak nechápal. To byl ten okamžik, kdy jsem začal skutečně poslouchat, co mi říká, a což považuji za ten okamžik, kdy jsem přišel do vědomí Krišny... a začaly se dít zázraky. Ale to už je na jiný příběh.

Jádavendra dás

Bylo zvláštní, že už v dětství jsem nechtěla přijímat maso. Takže jsem odmala vegetariánka, asi od devíti let, prostě dlouho. A Krišnu jsem poznala ještě přes moji mamku, která poslouchala mantry v podání Henryho Marshalla. Zнала jsem i Pána Rámačandru, Sítu, Hanumána, Šivu i Gópála. A když se mě mamka ptala, kterou mantru si pustíme, tak jsem chtěla tu, kde se zpívá o Rámovi a Sítě. Ta mantra byla moje nejoblíbenější.

Nikdy jsem nepila alkohol, nekouřila cigarety a ani nebrala drogy. Jako by mě Pán Džagannáth vedl. Sice jsem ještě nečentovala, ale ostatní věci jsem už znala. Měli jsme čajovnu, kam přijela Kalávati Sakhí mátádží, a ta mě začala duchovně vést. Bě-

hem té doby jsem podstoupila první přijímání i bířmování. Potom jsem ji dlouho neviděla, a když jsme se znovu setkaly, zeptala jsem se jí, proč nechodí do kostela. Kalávati mi řekla o oddané službě. Zeptala jsem se jí, jestli je šťastná, a že chci dělat to, co ona. Tak mi řekla o mahá mantře. A od té doby ji zpívám. To bylo v roce 2006, takže už je to přes 15 let. Postupně jsem začala chodit do chrámu a ještě předtím jsem chodila do Góvindy a nosila jsem si tamodtud prasádam. Nejdříve jsem za oddanými jezdila do chrámu v Marianke a potom na Ékačakru, do Ružinova a do Čiernej vody. Na Ékačakře jsem bydlela 2 a půl roku. Přitom jsem vystudovala vysokou školu v Prešově. V chrámu jsem vykonávala oddanou službu a hledala duchovního učitele. Nakonec jsem ho v roce 2012 našla. Potom jsem Gurumahárádže uctíva-

la a v roce 2014 dostala zasvěcení. Pak jsem se vdala.

Nikdy bych od oddaných neodešla. Je to to nejlepší, co se mi mohlo v životě stát – to, že jsem potkala oddané a sama se stala oddanou, přijmula duchovního učitele, dostala Božstva, potkala svého manžela a navštívila s ním Indii. Tam jsme dostali naše Božstva. Navštívili jsme tam mnoho chrámů a svatých míst. Nejlepší je, když děláš oddanou službu. Nevyměnila bych to za nic na světě. To mi věř! Doufám, že mi Krišna splní i moje poslední přání – ještě bych chtěla mít děti a stát se matkou. To je vše. Když máš Pána Džagannátha, duchovního učitele, rodinu a manžela z řad oddaných, máš vše. A služba oddaným, je moje drahá, nejlepší.

*S láskou Tvoje služebnice
Džagannáth Prijá déví dásí* 🙏

CO UDĚLAT PŘED HARINÁMEM?

Je potřeba řádně připravit naše vědomí. Říká se tomu Krišna vědomí... Tj. pozorná džapa, ideálně 16 kol, přečíst si něco z citátů Šríly Prabhupády o svatém jménu, modlit se ke svatému jménu, Šrílovi Prabhupádovi, Šrí Čaitanjovi, Rádě a Krišnovi. Vzpomínat na lotosové nohy Gurua a Božstev. A tak dál. V podstatě při zpívání musíš být „mimo“ (tento svět)...

Zpívání není mechanický „proces“, je to vztah. Obracíme se ke Šrímatí Rádhárání a Krišnovi s prosbou o pomoc, službu, vyzvednutí z oceánu zrození a smrti a umístění u Jejich lotosových nohou jako zrnko prachu. Mahá mantra se neliší od Krišny. Jen mít všechny tyto myšlenky v srdci. Nemají to být jen myšlenky, musí to být citění. Něco od srdce. Nebudme příliš spokojeni v sansáre! Nebudme tak hloupí! Čtením knih Šríly Prabhupády získáme transcendentální inteligenci, která stejně jako rentgen pronikne iluzí a ukáže nám nejen ubohou realitu Martjalóky, ale i skutečnou realitu Gólóky.

Álalanátha dás 🙏

RÁMA AVATÁR

v barvitá líčení udržující pozornost posluchačů od začátku až do konce. Přináší posluchačům inspiraci naslouchat dalším a dalším příběhům z tohoto úžasného literárního díla. V představách lidí – nezasvěcených do problematiky duchovního života – o jakémsi neosobním suchopárném životě bez emocí a tužeb postupně boří všechny tyto bariéry. Obzvláště mile mě v tom směru překvapilo hluboké porozumění pana Jiřího Lábusa, které se odráží v zaníceném přednesu tak, jak jsme na něj zvyklí z jeho nesčetných hereckých rolí.

Zvlášť jsem se proto u tohoto dílu soustředil na to, zda výkon profesionálního herce nebude upozaďovat výkony ostatních naturščíků – neherců. Pro mě osobně, protože jsme s Krišnovými kouzelníky z Moravy měli opět tu čest dělat i do tohoto dílu pár písniček na zadané téma, bylo zvláštní slyšet hlas našich maličků vedle hlasu herecké celebrity. Ten soulad výkonů všech účinkujících je bezesporu dílem citlivého přístupu a technických možností autora, scénáristy a režiséra této audioknihy v jedné osobě.

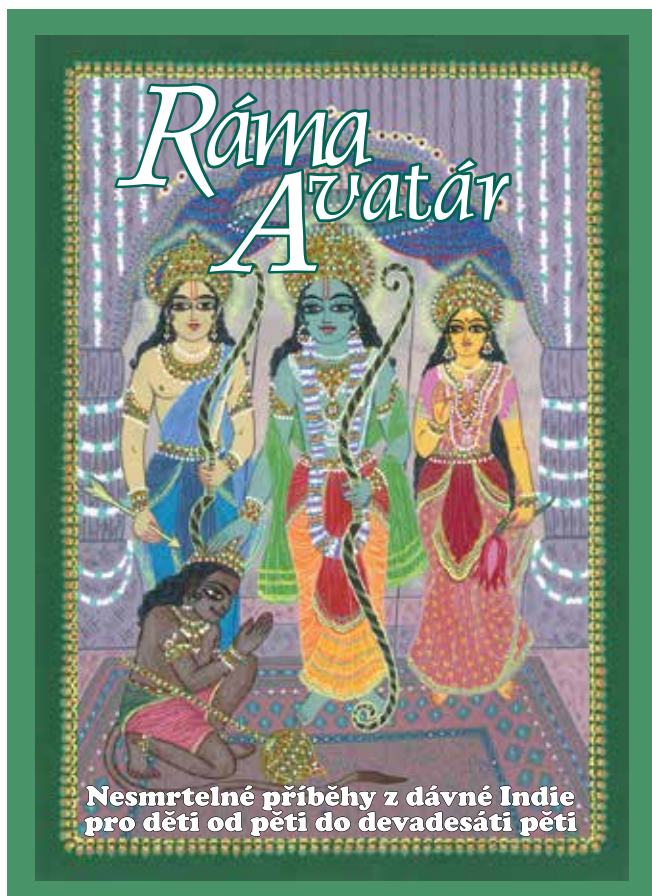
Závěrem bych chtěl dodat, že je opět krásně vidět, že když se věci dělají v duchu vědomí Krišny, Krišna má pak mnoho důvodů tomu přidělit onu přidanou hodnotu strhující k nerušenému hlubokému kulturnímu zážitku. 🙏

Bhakta Ádi Puruša & bhaktin Sarasvatí ztvárnili Šrí Rámu a Sítu. Největší hvězdou nahrávky je ale Jiří Lábus.

Na Pražském knižním veletrhu jsme minulý rok za laskavé účasti pana Jiřího Lábusa a některých účinkujících představili audioknihy s podtitulem „Ráma Avatár“. Je to třetí díl ze série „Krásný Bhágavatam“. Během veletrhu jsme navázali spolupráci i s Českým rozhlasem, takže dá-li Bůh, dostane se sluchu i širší veřejnosti.

Tento díl ve mně vyvolává pocit, že už se nejedná pouze o audioknihy, ale spíše o rozhlasovou inscenaci. Když jsem se o tom bavil s autorem knihy Jaromírem Němcem – Džajgurudévem dásem, potvrdil mi, že právě o to se ve své tvorbě stále snaží. Povidal mi, že se to postupně vyvíjí, jak pracuje na dalších dílech. Kamalá Maňdzarí s Lókou Sárangou, kteří jsou stálými účinkujícími v jeho audioknihách, se nechali slyšet, že každý díl je jiný a něčím originální. Tím, že je učiněno zadost autorově touze, aby v audioknize vystupovali oddaní vědomí Krišny, stačí popustit uzdu jejich výrazovým prostředkům a slova začnou ožít

FOOD FOR ALL

JÍDLO PRO VŠECHNY

Byl jsem pozván oddanými z FFALL (Food for All London), abych se k nim přidal na rozdávání prasádam v Glasgow, na Cop 26. Na demonstracích prý budou statisíce lidí a je dobré tam být, dělat harinám a rozdávat zdarma prasádam všem, kteří budou chtít. Neváhal jsem ani chvíli, tohle málo, co jsem dostal za informace, mi stačilo, abych sbalil batůžek, vyplnil několik nezbytností dokumentů pro cestování v dnešní covidové době, rozloučil se doma a vyrazil na letiště Praha - Londýn.

Prvních pár dnů jsem se jen seznamoval s FFALL a jejich úžasným projektem, ve kterém každý den rozdávají po Londýně víc jak tisíc litrů lahodného, na ghí vařeného kitrí, nebo dál s rýží, vše připravené s velkou odhodlaností, bhakti a v naprosto

nesobecké službě. Byl jsem fascinován, jak ohromný projekt a kolik úsilí a financí je potřeba, aby mohli na několika místech v Londýně 6 dnů v týdnu rozdávat prasádam pro studenty, náhodné kolemjdoucí a lidi v nouzi. Spokojenost a stálost všech členů početného týmu napovídá, že Krišna musí být s jejich oddanou službou vsutku potěšen.

Ale rychle do akce, příprava na Glasgow trvala celé pondělí, naplnit van rýží, dále, cizrnovou moukou, plynové bomby, koupit olej, ohromnou karhaj, tyčový mixér, paletu papírových plejtů, dřevěných lžic, veganské máslo, barely na prasádam, naběračky a nakonec dát do auta ohromný hrnec s hořákem. Ale Mahábíg. Udivovalo mě, kolik celá příprava a následně celá akce potřebuje peněz, bylo to několik tisíc liber, než jsme vůbec vyjeli, a potom další a další náklady na nákupy, ubytování a tak dál. Jen proto, abychom

mohli rozdávat prasádam zadarmo. V Čechách jsem už nějaké to vaření na akcích a velkých festivalech zažil, ale vždycky to bylo mimo jiné zaměřeno i na nějaký ten profit. Ale tady ne. Bylo to zvlášť sladké účastnit se tak ryze nesobecké akce. Kvůli těžké situaci s covidem a přetíženosti oddaných jsme nakonec jeli jenom já s Ardzunou, ráno jsme před cestou ještě přidali mridangu, kartály a pokyn od Parašurámy prabhua, vedoucího FFALL: „Očekávejte neočekávané!!“

Kvůli covidové těžké situaci jsme nedostali podporu místního chrámu kousek od Glasgowu, kde jsme přespávali u jednoho oddaného. Škoda, ale netruchlíme. Pracujeme na tom, abychom rozdávali prasádam. Na domluveném místě, na kraji parkoviště, stavíme naši polní kuchyň, ohromný hrnec na masivním hořáku a vedle karhaj na smažení pakor, a hned se pouštíme

Demonstranti opravdu ocenili, že tam jsme s nimi, i lahodné prasádam.

nad statisíčovým davem jak vzducholod'. Děkoval jsem v srdci Šrílovi Prabhupádovi, že mi dává tak úžasné možnosti sloužit

vali všichni z naší dodávky. Snad stometrová fronta v přeplněném náměstí, parku a podobně jako by nemizela, ba naopak se stále zvětšovala a jenom jsme slyšeli slova díky a chvály: „Fantastické! Děkujeme moc. To je skvělé, že jste tady! Jste perfektní! Jídlo je lahodné. Atd.“ Byla to velká odměna za týden tvrdé dřiny, za nejintenzivnější týden mého života, vaření v bojových podmínkách, nakládání, harinám a pak rozdávání tisíců porcí lahodného prasádam zdarma pro všechny. Prasádam kí džaj! Díky FFALL teamu London. 🙏

do práce a spolupráce s Extinction Rebellions, kteří tam vytvářeli podmínky – se stany a dalšími pomocníky – na krájení zeleniny a podobně. A pak to začalo. První den Ardžuna uvařil jen polovinu hrnce a já usmažil stovky cuketových pakor, dali prasádam do venu, část na elektrickí Rebelů, a jeli krmit na domluvená místa hladové demonstranty.

tímto způsobem jeho hnutí. Lidé byli nadšení, že jsme tam taky, byli tam z celého světa, mladí, staří, všichni. I když jsem tam nepřišel protestovat jako oni, ale přijel jsem rozdávat prasádam, knihy a svaté jméno, věděl jsem, že oni to strašně ocenili, že jsme tam a zpíváme. O to více pak ocenili lahodné prasádam, které jsme po harinámu rozdáv-

Každý den se naše vaření zvětšovalo a na pátek a sobotu, kdy byly plánované největší pochody, prý až 100 tisíc lidí, jsme už měli připravené tisíce litrů kitrí a tisíce cuketových a květákových pakor. Před rozdáváním jsme s naší posilou, bhaktin Olivii z FFALL, vyrazili naproti průvodu a dělali velice intenzivní harinám, který desítky tisíc demonstrantů pokyvováním hlavy, máváním či pozpěvováním s námi vskutku ocenily. Byla to opravdová extáze, svaté jméno se vznášelo

Autor reportáže s Parašurámou prabhueem na londýnské ulici.

Ingredience:

- hrnek suší rýže
- 2 větší mrkve
- 1 červená nebo žlutá paprika
- 1 zralé avokádo
- rajčatové pyré
- sezamová semínka
- sezamový olej
- sůl

Příprava rýže:

Uvaříme rýži (korejskou nebo na suši), můžeme přidat trochu soli a sezamového oleje, aby nebyla rýže příliš suchá a bez chuti.

Příprava náplně:

Nastrouháme mrkev, orestujeme ji na pánvi na trošce sezamového oleje, lze přidat i sezamová semínka, na konci přidáme 1 polévkovou lžici rajčatového pyré a osolíme. Vše důkladně promícháme.

Nakrájíme papriku na úzké proužky a lehce orestujeme na sezamovém oleji, dokud paprika nezměkne. Osolíme.

Avokádo nakrájíme na úzké proužky. Nesolíme!

Dále můžeme jako jednu ze složek náplně použít třeba lopuch nakládaný v sójové omáčce, okurku, proužky křupavého salátu nebo ochucené tofu. Kreativité se meze nekladou.

KIMBAP

Rolování:

Rozložíme si bambusovou podložku a položíme na ni plátek nori rasy hladkou stranou dolů. Na nori rozprostřeme uvařenou rýži tak, aby na kraji dál od nás zůstala zhruba dvoucentimetrová mezera bez rýže.

Tloušťka rýžové vrstvy by neměla být víc než 1 cm, jinak bude výsledný kimbap suchý. Dále rozložíme ostatní ingredience na stranu blíž k nám jednu vedle druhé. Rolujeme směrem od sebe. Při rolování mírně stlačujeme, aby nebyl kimbap uvolněný.

Těsně před úplným dorolováním navlhčíme mokrymi prsty zbylé 2 centimetry nori a dorolujeme až do konce. Můžeme nechat 10 minut odležet a následně nakrájíme na kousky cca 1,5 cm široké.

S láskou obětujeme
Šrí Krišnovi

Recept poskytla
bhaktin Páliní Klimkina

